

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουμ μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον...]

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: η Έγνως ή Θάνατος με την Χαριτωμένην Χιον, Αντόνομον, Κυρία Σμαρφαλόστραν, Κίρκην και Όνειροπόλον της Δόξης...]

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Νυκτολούδο (ή επιστολή σου μου υπερήρασε...]

Ρόδον της Ανατολής (ώρασιότη ή επιστολή που συνοδεύει την προσφοράν σου φίλσέ μου...]

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 26 Ιουνίου θάπανήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκταί μέχρι της 5 Αύγουστου...]

362. Δεξιόγραφος.

Βασίλισσα των παλαιών Ανέρχεται τόν θρόνον, Είς μέτρον βάρους των γνωστών...]

363. Μεταγραμματισμός.

Αδικα μή κοπιάζης Σί να βγάξης Ρω να βάζης, Μία θεότης θα χαθή Κ' άλλη θα φανερωθή...]

364. Στοιχειόγραφος.

Χώρα είμαι στην Τουρκία, Δίς και την Γεωγραφία...]

365. Αίνιγμα.

Έδν τό πέντε, λυτά μου, Με τό πνήντα ένώσης, Πώς είμπορείς ως άθροισμα...]

366. Ρόμβος.

Πάρσ και κόψε για να βρής τό πρώτό μου, Τό δεύτερον εις τους κοινούς συνδέσμους...]

Καθένας με τό τέταρτο τό μερικτό του παίρνει, Τό πέμπτο μου έπίθετο, καθένας τό ποθεί...]

367. Φύρδην-Μίγδην.

Υκτωδι νάμενο ράθης, Έστάλη υπό του Πορφυρογεννήτου...]

368-372. Μαγικών Έπίγραμμα με Παράγωγα.

Τή ανταλλαγή τριών γραμμάτων έκάστης των κάτωθι λέξεων, δι' ένός επιρροήματος...]

ηρεώσαν, τριμής, στέργης, κράτημα, στρεπτός...]

373. Διπλή Άκροστιχίς.

Τά άρχικά και τά τρίτα γράμματα των ζητουμένων λέξεων κατά σειράν άποτελούν δύο όπωροφόρα δένδρα:

1. Έπίθετον 2. Θεός των αρχαίων 3. Άγιος 4. Έντομον 5. Ποταμός της Ασίας 6. Υιός του Ποσειδώνος 7. Έθνικόν 8. Στρατιωτικόν άπόσπασμα.

374. Φωνηεντόλιπον.

θ-πρνευ-πν-πρν-πρμ Έστάλη υπό της Ύπερφάνου Έλληνίδος...]

375. Γρίφος.

Σ 9, 5 Ο και 8, 10 δν ζων 11, 15 Έστάλη υπό του Ναπολέοντος Βοναπάρτου...]

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Άσκήσεων του φύλλου 25.

290. Πάταγος (πά, Τάγος).—291. Λίνος, λίθος.—292. Πρίαμος-πόρισμα.

293. AP 293. Τη ανταλλαγή διά του Α: I-TE-A HPA AP-TE-MI-SI-A POIA A-SI-A AITNA A ANAM AMA

295. Τη παρεμβολή του Ο σχηματίζονται αι έντός της παρενθέσεως λέξεις με ποικίλην Άκροστιχίδα: ΚΟΡΜΟΣ (Κολόμβος, ΔΟμοκός, βόρβρος, δρόμος, σκόρδον, Όλοροσ.)—296. Αι ζητούμεναι λέξεις: Άντιφοσ, ΑΡΠΑΔΟΣ, ΆκΤΗΜΩΝ, Νύξιος, Κάλαμος, Ταμείος, Ίκτινος=ΑΡΤΕΜΙΣΙΑΛΕΜΟΣ-(α-η-αι=) ΒΙΑ, ΜΗΔΕΝ ΠΡΑΤΤΕΙΝ. (Άλλ' άκυροϋται, επειδή εις την πρότασιν παρελείφθη κατά λάθος εις άστερισκος.)—297. Νόει και τότε ποττέ.—298. Τα έμά σα και τα σα έμά.—299. Ό έπιμελής προοδεύει (ο επί μ' έλ-εις πρό ο δε βή.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις λεπτά 10, διά δε τους συνδουητάς μας λεπτά 5 μόνον. Έλάγιος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και αι άλιγότεραι των 10 πληρώνονται ως να ζοαν 10.]

Α νταλλάσσω γραμματόσημα' ιδιαίτερος ζητώ Κρητικά, Παλώ και ανταλλάσσω εικονογραφ. ταχυδρομικά δελτάρια' προτιμώ γελοιογραφίας και τοποθεσίας.—Euristhène D. Triantafillides, poste restante, Smyrne (Asie Mineur). (Z'—165)

Κ υρία Παράσην, Γλυφοκοντάλα, Καφεδόμπριμο, Τόσον, Αφρό, Νικηφόρο, δεχθήτε άπείρους θερμάς ευχαριστίας.—Εύχομαι λαμπράν επιτυχίαν 'ς τάς εξετάσεις.—Αθάνατος Έλλάς. (Z'—166)

Σ πύσατε, αγοράσατε δελτάρια! Έπιωφέληθητε της περιστάσεως. Έκπτωσις εις τάς τιμάς διά 15 μόνον ήμέρας.—Euristhène D. Triantafillides, poste restante, Smyrne (Asie Mineur). (Z'—167)

Α τρόμητε Λέον, όνομα δέν φανερόν, καθ' όσον άπειλάς δέν δέχομαι.—Έλληνική Γλώσσα. (Z'—168)

Σ τό ακράτος της Φαιδρότητος' στέλλω' ένα φιλάκι κ' ένα σκιο γενιτικό.—Κίρκη και Διαβολάκι. (Z'—169)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμων ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Έν Αθήναις, 7 Ιουνίου 1907, Έτος 29ον.—Αριθ. 32

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΑ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια) Σφιγγμένοι ο ένας κοντά εις τον άλλον, διά ν' αντισταθούν καλλίτερα εις την έλκτικην δύναμιν του άέρος, που ήτο ικανή να τους παρασύρη προς την άβυσσον, οι ταξειδιώται εκύτταζαν τό τρομερόν και ύπέροχον εκείνο θέαμα.

Πρός ανατολάς, ο τεράστιος όγκος του νερού, άφίων την κοίτην του, έπιπτεν εις τό βάθος της ρωγμής με κυματισμούς λευκούς σαν τό χιόνι, κ' έπετοϋσεν ύψηλά τον άφρόν με λάμψεις εκθαμβωτικής. Τά τρομερά και άδιάκοπα μουγγρίσματα του νερού έκαμναν ακόμην άγριωτέραν την τεραστίαν εκείνην δύναμιν. Οι πέντε στύλοι, όρατοί και οι πέντε από εκείνο τό μέρος, έξ αιτίας των έλιγμών της ρωγμής, άνέβαιναν ύψηλά, έπυκνώνοντο κ' έπεφταν πάλιν ως λεπτή βροχή, την όποιαν ή άνυψωτική δύναμις του στύλου έκαμνεν άμέσως να επανέλθη μαζί του προς τά άνω. Είς τό βάθος της άβύσσου δέν διεκρίνετο τίποτε άλλο, παρά έν πυκνόν σύννεφον, του όποίου ο λευκός όγκος περιεστέφετο από λαμπρά τόξα της ίδιός... Έξαφνα ή Σέννα έβγαλε μίαν σπαρκατικην φωνήν. Οι σύντροφοί της την είδαν ν' άρπάξη τό τουφέκι της και να σκοπεύη προς έν σημείον της άριστεράς όχθης, ακριβώς άπέναντι εις τον καταρράκτην. Άλλά δέν έπυροβόλησε' και έχαμήλωσε τό όπλον της. Έκύτταζαν προς τό μέρος εκείνο, και είδαν ένα άνδρα, ο όποιος έστέκετο εις τό χείλος του ποταμού, κ' έκρατούσεν εις τά χέρια του ένα άγόρι. Ό άνθρωπος εκείνος ήτο ζωσμένος με ζώνην από κόκκινα πτερά: ήτο ο Ταμίνας. Τό άγόρι έκαμε μίαν κίνησιν, ή όποία έξεσεκέπασε την κεφαλήν του, και οι φίλοι μας άνεγνώρισαν τον Ίανόν. Έντός όλίγων στιγμών, ή Σέννα έλυε

την σχεδιαν που ήτο στερεά δεμένη εις την όχθην της νήσου, επηδούσε επάνω εις αυτήν και άπεμακρόνετο, πριν οι φίλοι της προσθάσουν να όρμησουν κατόπιν της. Είχε τώρα παρακάμψη τό νησάκι και επάλαιεν εναντίον του ρεύματος διά να φθάση εις την άριστεράν όχθην... Άργά, αλλά ασφαλώς, έπροχωρούσεν. Ό Ίανός την είχεν ιδή, αλλά δέν ήμπορούσεν ούτε να σαλεύση από την θέσιν του. Έστρεψε τότε ή Σέννα προς τό νησάκι κ' έφώναξε: Έτοιμάσετε τά τουφέκια σας να πυροβολήσετε όποιον πλησιάση κοντά στον Ίανόν! Τά μουγγρίσματα του καταρράκτου επνιγαν την φωνήν της, αλλά ή Σέννα είχεν ένωση την χειρονομίαν με τά λόγια, πάλλουσα προς την άριστεράν όχθην τον κλάδον του δένδρου, ο όποιος της έχρησίμευεν ως κουπί' και όλοι την ήγνώσαν, τόσοσ μάλιστα ευκολώτερα, όσον διότι ή διαταγή της ήτο περιττή, άφού όλοι είχαν σκεφθή τό ίδιον. Τότε, άφού έτοποθέτησε τό κλαδί της λοξά επάνω εις την σχεδιαν, ή βασιλοπούλα έξεκερέμασε τό τόξον της, έδρασε εις έν βέλος ένα μικρόν κομψότατον έχειριδιον κλεισμένον μέσα εις την δερματινήν θήκην του, και με έκτακτον ευστοχίαν, αν λάθη κανείς ύπ' όβιν την υπερβολικην άσταθειαν της σχεδιάς και

«Τον έταλάντευσεν επάνω από την άβυσσον...» (Σελ, 249, στ. β'.)

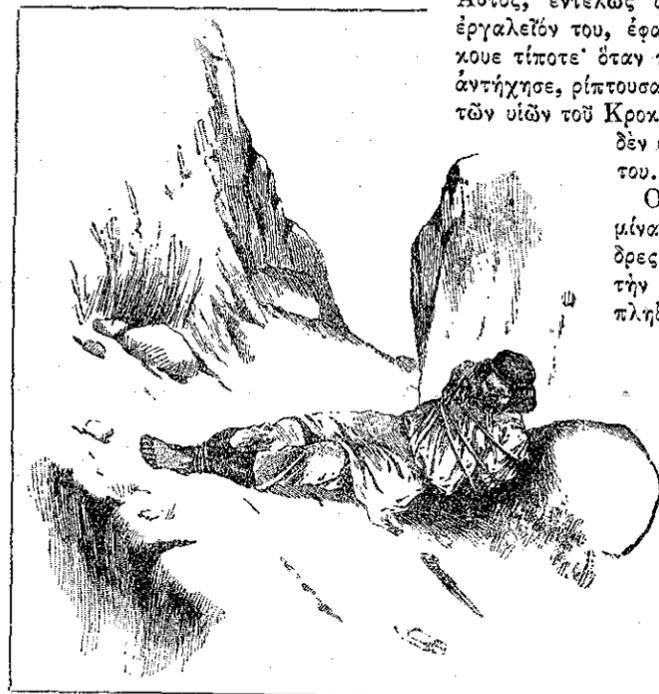
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. Τι έκαμνεν έν έχειριδιον.— Σφαίρα έν ναντίον βελών.— Με τό βαρέλι.— Η Σέννα πληγωμένη.— Καταδιώξις εις τον ποταμόν.— Σάν κροανός.— Πάλιν «Έκείνος!»— Συνάντησις.

Την στιγμήν που οι ταξειδιώται μας, παγωμένοι από την αγωνίαν έπερίμεναν να ίδουν τον Ίανόν να χάνεται εις την άβυσσον, ο Ταμίνας έκαμεν όλίγα βήματα προς τα όπισω, χωρίς ν' άφήση τό φορτίον του, τό όποιον άφρσεν έπειτα κάτω εις τό χώμα. Σφικτά δεμένος, ο Ίανός έμενεν ακίνητος' και ο άρπαξισυμμένος επάνω του, κάτι του έλεγε με κακίαν και θυμόν. Η Σέννα ύψωσε τό τουφέκι της κ' έσημάδευσε τον Βά-Τοάναν. . . και, χωρίς ο Γιαγός και οι σύντροφοί του ν' ακούσουν τον παραμικρόν ήχον πυροβολισμού, είδαν τον Ταμίναν να κλονίζεται και να πέφτη δίπλα εις τον αιχμάλωτόν του. Έντός όλίγων στιγμών, ή Σέννα έλυε

τάς δίνας του ποταμού, ετόξευσε το βέλος της, το όποιον έπηγε κ' έκαρφώθη εις την γην, δίπλα εις το πρόσωπον του Ίανου.

Χωρίς ουτε στιγμήν να χάση, η Σέννα διώρθωσε τον δρόμον της σχεδίας, η οποία, μείνασα ακυβέρνητος, έτρεχε τώρα κατ' ευθείαν προς το ταχύ ρεύμα του καταρράκτου, και διηυθύνθη προς την όχθον.

Ο Ίανός, προτεινων την κεφαλήν, είχε κόψη με τα δόντια του την λεπτήν μεταξωτήν κλωστήν, η οποία έκρατούσε το έγχειρίδιον δεμένον εις το βέλος. Να σύρη με τον ίδιον τρόπον το μαχαίρι από την θήκην του, ητο υπόθεσις μιās στιγμής και τότε, έπέρασε την λεπίδα ανάμεσα εις το στῆθος του και τα δεσμά,

«Έπέρασε την λεπίδα ανάμεσα εις τα δεσμά...» (Σελ. 250, στ. α')

που έκρατούσαν τα χέρια του δεμένα κατά μήκος του σώματός του. Με τεχνικά αλλεπάλληλα κτυπήματα, η χαλυβδίνη λεπίς γρήγορα ένίκησε το έμπόδιον. Ο αίχμαλώτος ήμπόρεσε να κινήση τα χέρια του, να τα ελευθερώση τα λοιπά ήσαν παιγνίδι πλέον.

Αμα κατώρθωσε να λυθῆ, έχωσε το έγχειρίδιον εις τον κόρφο του και έτρεξε προς μίαν πετρώδη κοιλότητα, όπου εξηφανίσθη δι' όλίγας στιγμάς, κ' έπειτα πάλιν ένεφανίσθη, σύρων κατόπιν του έν αλλόκοτον αντικείμενον, έν είδος βαρελίου με καουτσούκ όλόγουρα, το όποιον εκύλισεν έως την όχθον του ποταμού.

Την στιγμήν αυτήν, μανιώδεις άντηχησαν κραυγαί, αί όποίαι έσκέπασαν την βοήν των καταρρακτών. Όλόκληρον στρατεύμα από Βά-Τοάνας έφθανεν εκεί

όλοι έκρατούσαν τα γιγάντια βέλη των. Η Σέννα δέν άπείχε παρά όλίγα μόμον μέτρα από την όχθον, και έφαινετο σαν να έδισταζε, μη γυαρίζουσα τί να κάμη. Ο Ίανός της έκαμε νεύμα να στρέψη προς τα όπισω, και αυτή, ευπειθής, ήλλαξε την πορείαν της σχεδίας της προς το νησάκι.

Με την άναπνοήν των πιασμένην από την συγκίνησην, ο Γιάγκος, τα Δίδυμα και ο Υβών έστέκοντο έτοιμοι να πυροβολήσουν. Το έχθρικών σώμα, όσον ήρχετο έμεγάλωνε: διακρίνοντο τώρα έκατόν τουλάχιστον άνδρες, και οι φίλοι μας με τρόπον έσυλλογίζοντο πως θα κατώρθοναν να τους σκοτώσουν όλους και να μην αφήσουν ουτε ένα βέλος να κτυπήση τον μικρόν βασιλέα. Αυτός, έντελώς άφωσιωμένος εις το έργαλειόν του, έφαινετο σαν να μην ήκουε τίποτε όταν η πρώτη όμοβροντία άντήχησε, ρίπτουσα τον πανικόν μεταξυ των υιών του Κροκοδείλου, αυτός πάλιν δέν έστρεψε να ιδῆ όπισω του.

Οι σύντροφοι του Ταμίνα ήσαν γενηαίοι άνδρες. Συνελθόντες από την πρώτην των κατάπληξιν και βαδίζοντες επί των πτωμάτων των φονευθέντων, άνεπτύχθησαν εις άραιάν γραμμην και ώρμησαν προς τα έμπρός γρήγορα είχαν άντιληφθῆ το όλιγόριθμον των έχθρών των, οι όποιοι ήσαν ικανοί μεν να τους τουφεκίσουν ένα προς ένα, άλλ' άνίκανοι βέβαια ν' άντιτάξουν σοβαράν άντίστασιν εις την έν σώματι επίθεσιν των.

Το πρώτον και κύριον δι' αυτούς ητο πως ν' αρπάσουν πάλιν τον βασιλέα των Βανυαίων. Δέν ήμπορούσαν να έξηγήσουν πως είχε κατορθώση να λυθῆ αλλά τους έστοίχιζε πολυ άκριβιά αυτός, ώστε να τον αφήσουν να φύγη, άφου το ήμισυ του στρατεύματός των δέν έδισταζε να θυσιασθῆ δια να τον ξαναπιάσουν αίχμαλώτων.

Έπλησίαζαν, σπείροντες τους νεκρούς των, άφοβοι, λυσσαλέοι, χωρίς να φοβηθούν τον κίνδυνον. Από το νησάκι, τα τουφεκία έβροντούσαν, ένθ' ο Ίανός, συμμεμένος όπισω από το βαρέλι του, άπαθής, άφιερωμένος εις μίαν ασχολίαν, από την όποιαν δέν έννοούσαν τίποτε οι φίλοι του, δέν έδοκίμαζε καν να προφυλαχθῆ από τα

βέλη, τα όποια έπεφταν βροχή όλόγουρα του.

Οι πρώτοι από τους έφορμώντας έχθρους δέν άπείχαν πλέον παρά μόλις είκοσι μέτρα από αυτόν' έπιπτεν ένας, και άλλος τον διεδέχετο. Μετ' όλίγον έφθασαν εις τα δέκα μέτρα... εις τα πέντε.

Με ασφάλειαν κινήσεων από πριν λογαριασμένην και με ύπερφυσικήν γοργότητα ο Ίανός είχε εξαφανισθῆ μέσα εις το βαρέλι, το όποιον ήνοιχθη έξαφνα, εκλείσθη πάλιν, με αυτόν μέσα, κ' έπειτα ένιναχθη άποτόμως κ' έπεσεν από την όχθον εις τον ποταμόν' εκεί κατεποντίσθη μέσα εις τον άφρισμένον στρόβιλον, ο όποιος το παρέσυρε προς τον καταρράκτην, όπου έγινε άφαντον.

— Ω! Θεέ μου, έψιθύρισεν ο Υβών, άφῆσας να πέση το τουφέκι του και συμπλέξαν ψακωδικώς τα χέρια του.

— Είνε φρικτῆ η συμφορά, είπεν ο Γιάγκος' ο καιμένος ο Ίανός, ο τόσο καλός και τόσο δίκαιος, έλογάριαζε βέβαια πως θα έπερνούσε τον καταρράκτην χωρίς κίνδυνον με το βαρέλι του, αλλά ητο τρέλλα αυτό.

Διεκόπη δια να φωνάξη προς την Σένναν, της όποιας η σχεδία παρεσύρετο διπλαρωμένη από το ρεύμα:

— Βαστάτε γερά! τρέχω να σας βοηθήσω.

Η βασιλοπούλα είχε κτυπηθῆ εις τον ώμον από ένα βέλος. Είχε λοιπόν αφήσῆ τα άτεχνα κουπιά της, και το ρεύμα την παρέσυρε προς την άβυσσον' άλλ' αυτή το άντελήφθη έγκαιρώς, και έπεσεν εις το νερό, δια να σωθῆ κολυμβήσασα.

Εις την στιγμήν ο Γιάγκος έβγαλε μέρος από τα ένδύματά του, και ώρμησε προς βοήθειαν της νέας. Ητο λαμπρός κολυμβητής, και, αν οι στρόβιλοι του ρεύματος ητο δυνατόν να μη κατανικήσουν τās δυνάμεις της Σέννας, που ητο ίσως σοβαρά πληγωμένη, ο Γιάγκος ητο βέβαιος ότι θα την έσωζεν. Τα βέλη των Βά-Τοάνας δέν ήσαν έπιφοβα πλέον. Απληπισμένοι που έχασαν τον αίχμαλώτων των, αυτοί, κατά τα τρία τέταρτα δεκατισμένοι, είχαν τώρα εγκαταλείψη τον άγωνα και έφρουγαν ένβάλλοντες άγρια ούρλιασματα.

Ο Χάνς όμως και η Έλζα, με τον φόβον μήπως ξαναγυρίσουν εκείνοι έπιθετικώτεροι, ήσαν έτοιμοι να πυροβολήσουν.

— Κύριε Άμών, έφώναζεν έξαφνα η φωνή του Χάνς, η όποια έφθανεν ως ψιθύρισμα εις την ακοήν του νέου που άπείχεν όλίγα μόνον μέτρα, πιάστε το σχοινί που σας πετώ, και περάστε την θηλειά γύρω στην μέση σας.

Ένα μάτσο έλαφρό σχοινάκι, λεπτόν αλλά στερεόν, έπεσε δίπλα εις τον κολυμβητήν. Το ήρπασεν αυτός με το ένα χέρι, έξέσφιξε την θηλειάν του, την επέ-

ρασεν εις την ζώνην του και έξηκολούθησε να προχωρή.

Η προφύλαξις αυτή δέν ητο άσκοπος, διότι η Σέννα έδεικνυε φανερά σημεία έξαντλήσεως. Και δια ν' αυξήσουν άκόμη αι δυσχέρειαι και η φρίκη της θέσεως των φίλων μας, τρομερά καταιγις έξεραγή τότε, ένώνουσα τās βροντάς της με τās βροντάς του καταρράκτου και αυλακώνουσα τον ούρανόν με μακράς πυρίνας γραμμάς.

Έξαφνα, την στιγμήν που ο Γιάγκος έφθανεν επί τέλους κοντά εις την Σένναν, μία κραυγή λύσεσης του έξέφυγεν.

Είχεν ιδῆ, εις απόστασιν έκατόν μόλις μέτρων, μίαν πυρόγαν, την όποιαν εκυβερνούσαν έπιτήθειοι Βά-Τοάνας κωπηλάται. Η πυρόγα έπλεεν εις τον ποταμόν με γοργότητα, την όποιαν ηύξανεν η όρμη του ρεύματος.

Το σχοινί, το δεμένον εις την ζώνην του, το όποιον έμελεν εύκολα να τον σύρη όπισω προς την όχθον, έγινετο άχρηστον πλέον, διότι οι μικροί είχαν ιδῆ και αυτοί την πυρόγαν, και ήσαν ήναγκασμένοι ν' αφήσουν το σχοινί δια να ξαναπιάσουν τα τουφεκία των.

Τρεις πυροβολισμοί άνεμίχθησαν με τους κρότους των κεραυνών. Αλλά η άσθενης εκείνη άντίπραξις δέν ήμπορούσε να σταματήση τους Βά-Τοάνας. Τι ήμπορούσαν να κάμουν όλίγα σφαίραι έναντίον τριάντα τόσον μαύρων, που είχαν τόσον καλήν λέμβον και ήσαν άποφασισμένοι να εκδικηθούν με πάσαν θυσίαν την δραπευτευσιν του αίχμαλώτου των;

Μ' όλους τους τουφεκισμούς, τους άραιοιούς όμως, η βάρκα όλονέν έπροχωρούσε προς το μέρος των κολυμβητών. Δύο η τρία άκόμη τραδήγματα εις τα κουπιά της πυρόγας, και οι δύο νέοι που άπείχαν άκόμη έκατόν και πλέον μέτρα από την όχθον, θα έπεφταν εις τα χέρια των άγρίων έχθρών των.

Ο Γιάγκος διέκρινε τώρα τα καταμαυρα και στιλπνά σαν τον έβενον πρόσωπά των, που έμόρφαζαν από την μανίαν των. Η Σέννα όλονέν περισσότερον έδάρυεν επάνω εις τον σωτηρά της' αλλά πάντοτε γεμάτη με θάρρος, έπροσπάθησε να κολυμβήση με το ένα χέρι, μ' όλον το αίμα που άνέβρυσεν από την πληγήν της.

Αι βρονταί έλυσοσσαν εις τον ούρανόν, αι άστραπαί τον έφλόγιζαν χωρίς διακοπήν.

Έξαφνα ένας άλλόκοτος ήχος, σαν να έπερνούσεν όδισ πυροβόλου εις τον άέρα, ήκούσθη επάνω από τον ποταμόν.

(Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Στο σίδερο είναι η σκουργιά, και στον καπνόν ο φθόνος.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΦΑΛΗΡΟΝ

Αγαπητοί μου, ΣΗΜΕΡΙΝΗ έπιστολή μου δέν είναι πλέον αθηναϊκή είναι φαληρική. Διότι έχω την ευτυχίαν να κατοικώ αυτās τās ημέρας εις το Νέον Φάληρον, εις την έπαυλιν του φίλου μου Άζαρία, όπου δέν πληρώνω ουτε νοίκι. Δέν έχω λοιπόν τί-

ποτε άλλο παρά έντυπώσεις φαληρικής. Και έν πρώτοις, δι' όσους δέν το ξεύρουν, — και είναι χιλιάδες μεταξυ των φίλων μας, — το Νέον Φάληρον είναι κομψή παραθαλάσσιος πόλις, άπέχουσα από τās Αθήνας τρία τέταρτα με την άμαξαν, μισήν ώραν με τον Τροχιόδρομον (τουλάχιστον όταν τρέχη), και δέκα λεπτά της ώρας με τον ηλεκτρικόν σιδηρόδρομον, όταν δέν τρέχη πολύ. Οι καθ'αυτο Φαληρείς κάθηνται εκεί χειμώνα-καλοκαίρι κάμποσοι άλλοι, μόνον το καλοκαίρι και οι περισσότεροι Αθηναίοι και Πειραιεσι το έπισκέπτονται δι' όλίγας ώρας. Το Νέον Φάληρον, με το Παλαιόν από το ένα μέρος και με την Καστέλλαν από το άλλο, είναι πλέον άννετον, πολυτελές και πολιτισμένον από αυτās, και έχει λουτρά, θέατρον, ώρατα ξενοδοχεία, ηλεκτρικόν φως, καφενεία, πάρκα, μουσικήν, ταραντέλλαν, μίαν μεγάλην έξέδραν επάνω εις την θάλασσαν, εύμορφα σπιτάκια — τα όποια κατά βούλησιν βαπτίζονται επαύλεις, — δρόμους χωρίς άκόμη σιάνην, άφθονον ήλιον, όλίγην σιάνη και κάποτε, όχι πάντοτε, δροσιάν και ύγρασίαν. Όπωςδήποτε, ως θερινή διαμονή, είναι ίσως το καλλίτερον μέρος της Αττικής, διότι είναι έξοχη μαζι και πόλις, άρκετά διασκεδαστική, συχαζομένη, πολυάνθρωπος τās περισσοτέρας ώρας, και απέχουσα δύο βήματα από τās Αθήνας. Ένα μόνον καχόν της εύρίσκουν οι παραθερίζοντες εκεί: «Οτι είναι πόλις πολυέξοδος, και ότι τους ύποχρεώνει να κρατούν λούσο ασυμβίβαστον με έξοχήν.

Οι Αθηναίοι και οι Πειραιεσι συνειθίζουν να κατεβαίνουν εις το Φάληρον και να μένουν άργά, — έως τα μεσάνυχτα, μόνον τρεις φορές την εβδομάδα: Τρίτην, Πέμπτην και Σάββατον. Τας άλλας ημέρας, τα βράδυα, το Φάληρον είναι σχεδόν έρημον. Δυό-τρείς παρές μόλις θα ιδῆς εις τα τραπεζάκια της πλατείας, εκεί όπου άλλοτε δέν πέφτει βελόνι. Αυτό δέν είναι κάπως παράξενον; Υποτίθεται πάντοτε ότι ο Αθηναίος πηγαίνει εις το Φάληρον δια να

δροσισθῆ και ν' άναπνεύση. Άρα πηγαίνει περισσότερον όταν κάμνη ζέστην. Πώς μολάει τώρα να κάμνη πάντοτε ζέστην εις ώρισμένας ημέρας, ζούρ-φιζ-Τρίτην, Πέμπτην και Σάββατον — και εις ώρισμένας πάλιν ημέρας, — Κυριακήν, Δευτέραν, Τετάρτην και Παρασκευήν, — να μη κάμνη ποτέ; Οι Φαληρείς τουλάχιστον, οι μόνιμοι, γελούν με αυτās τα ζούρ-φιζ των Αθηναίων, και τους άκούω να λέγουν: — «Απόψε κάμνει δροσιά τās Αθήνας. Δέν μας ήλθε κανείς». Η: «Αύριο δέν θα κάμνη ζέστη» οι Αθηναίοι θα μείνουν ετās Αθήνας. — Το βέβαιον είναι ότι τās ημέρας που... δέν κάμνει ζέστην εις τās Αθήνας, το Φάληρον έχει κάτι το πένθιμον, το νεκρωμένον. Νυστάζουν τα ηλεκτρικά του, νυστάζουν τα γκαρσόνια των καφενείων, νυστάζουν και οι όλίγοι πελάται των. Ουτε μουσική, ουτε γέλια, ουτε κουβέντες, ουτε σουλάτσα, ουτε τουαλέττες. Και το θέατρον παίζει — όταν παίζη, — με δέκα θεατάς, και η φωνή της πριμας, η τόσο δυνατή, διασχίζει την... έρημίαν και φαίνεται ως πολυτέλεια μεγάλη.

Και πως ζούν οι άνθρωποι εις το Νέον Φάληρον; Μα επάνω-κάτω, όπως ζούν εις διας τās κομψας και πλουσίας παραλάς. Δροσιζονται, φλυαρούν, ρεμβάζουν, τρώγουν εκεί παρὰ θιν' άλλός, κάμνουν το λουτρόν των, άκούουν μουσικήν, πηγαίνουν εις το μελόδραμα η εις την ταραντέλλαν και, όταν είναι πολυ μικροί, παίζουν εις το πάρκον η γυρίζουν με τάλογάκια. Και τί άλλο θέλετε να κάμνουν δια να είναι ευτυχεσι και να περνούν το καλοκαίρι των ώρατα;

Και όμως, εγώ ξερούω μερικους που κάμουν και κάτι άλλο, όχι τόσο διασκεδαστικόν...

Είνε μερικοί μαθηταί, οι όποιοι κατοικούν εις το Φάληρον μονίμως η παροδικώς, και έχουν μείνη μεταξέτασι μοι εις μερικά μαθήματα, η πρόκειται να δώσουν εισιτηρίους έξετάσεις, και μελετούν.

Νομίζετε ότι και αυτοί δέν είναι ευτυχεσι και δέν περνούν το καλοκαίρι των ώρατα; Φυσικά, άφου μελετούν, άφου κάμνουν το καθήκον των! Έγώ υποθέτω ότι θα έπερνούσαν ένα άθλιον καλοκαίρι — και εις το Φάληρον άκόμη — και θα ήσαν πολυ δυστυχισμένοι, αν διεσκέδαζαν έλην την ημέραν, χωρίς νανοίγουν βιβλίον. Αλλ' όχι! Το βιβλίον, κάτω από τα δένδρα, εις την σκιαν του κήπου της επαύλειος, το βλέπω άνοικτόν. Τα καλά παιδιά μελετούν. Και άμα τελειώση η προδιωρισμένη μελέτη, τότε αρχίζει η διασκεδασις. Και η διασκεδασις είναι άκόμη ώραιότερα, όταν ανακουφίζη τον κόπον της εργασίας...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

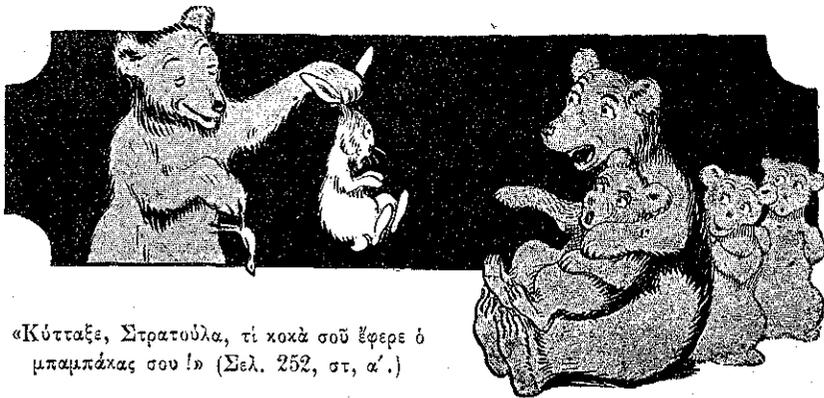
Η ΚΑΚΟΜΑΘΗΜΕΝΗ ΑΡΚΟΥΔΙΤΣΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Β'.

Ἐκείνο τὸν χρόνον, ὁ χειμῶνας ἤτανε παραπολύ βαρῦς. Τὸ χιόνι εἶχε σκεπάσῃ τὰ δένδρα καὶ τὰ δρομάκια τοῦ δάσους, ἡ λιμνούλα ἦτανε παγωμένη, τὰ ζῖβα ἐτρόπωναν ὅλα στὲς τρύπες τῶν, αἱ μέλισσες εἶχαν κλείσῃ καλὰ ἀπὸ παντοῦ τὰ κυφελιά τῶν, — κ' ἔτσι τὸ τραπέζι δὲν ἦτανε τακτικὰ στρωμένο στὴν ἀρκουδοσπηλιά τοῦ κυρ Μάρκου.

Ἐβγαίνε βέβαια, πολὺ συχνά, κ' ἐπήγαινε στὸ κυνήγι ὁ πατέρας, ἐγύριζε ὅμως τὲς περισσότερες φορές μὲ

«Κύτταξε, Στρατούλα, τί κοκὰ σοῦ ἔφερε ὁ μπαμπάκας σου!» (Σελ. 252, στ. α'.)

ἄδεια τὰ χέρια, καὶ τὰ παιδιά ἐπεφταν νὰ κοιμηθοῦν μὲ ἄδεια τὴν κοιλιά, — τὰ ἄλλα παιδιά δηλαδὴ, ὁ Στρατῆς καὶ ἡ Νικολέττα. Διότι γιὰ τὴν Στρατούλα κάτι εἶχε πάντα φυλαγμένο ἢ μητέρα της, πότε κανένα καρυδάκι, πότε κανένα-δύο ἀμύγδαλα ἢ κουκουάρια.

Ἐτύχαινε ὅμως κάποτε νὰ φέρῃ ὁ κυρ Μάρκος κανένα φαγώσιμο ἀπ' ἔξω: πότε κανένα κουνελάκι, ποῦ ἐπρόκαμνε νὰ τὸ τσακώσῃ, πρὶν αὐτὸ προφθάσῃ νὰ τρυπώσῃ στὴν φωλιά του, πότε κανένα πουλάκι, ποῦ τὸ εὑρίσκει στὸ δρόμον, μουδιασμένο ἀπὸ τὸ κρύον.

Ἐννοεῖται, πῶς ὅτι καλὸ ἔφερε ἦτανε γιὰ τὴν Στρατούλα.

—Κύτταξε, Στρατούλα, τί κοκὰ σοῦ ἔφερε ὁ μπαμπάκας σου! —τῆς ἔλεγεν ἡ μαμμά της.

Καὶ ἡ Στρατούλα ἀνοίγε τὸ στόμα της νὰ τὰ χάψῃ ἀμέσως, χωρὶς νὰ πῆ εὐχαριστῶ.

—Θέλω κ' ἐγὼ! κ' ἐγὼ πεινώ! — ἐκοτοῦσε καμμιά φορά νὰ πῆ κ' ὁ καϊμένος ὁ Στρατῆς.

—Νὰ χαθῆς, λιμάρῃ τοῦ ἐφώναζεν ἡ κυρὰ Μάρκαινα. Θέλεις πάλι ν' ἀφήσῃς νηστικιὰ τὴν καϊμένη τὴν ἀδελφούλα σου;

Καὶ τοῦ ἔδινε μιὰ μπάτσα.

Ἄ Στρατῆς, μαζί μὲ τὴν Νικολέττα, ἐζάρωναν πάλιν ὀπίσω ἀπὸ τὴν ράχιν τῆς μητέρας τῶν, κ' ἐκρυφοκύτταζαν τὴν Στρατούλα, ποῦ ἔτρωγε τοὺς καλλίτερους μεζέδες. Αὐτοὶ ἔτρωγαν τὰ ἀπομεινάρια: πότε κανένα πόδι τοῦ λαγοῦ, πότε κανένα φτερὸ χωρὶς κρέας. Κ' ἐκύτταζαν πιά πῶς νὰ ξεγελάσουν τὴν πεινά τους, κ' ἐπιπύλιζαν τὰ δάχτυλά τους.

Μὲ τέτοια ὅμως διαίτητα δὲν ἤμποροῦσαν τὰ κακόμοιρα νὰ παχύνουν, ἐνῷ ἡ Στρατούλα ἦτανε στρουμπουλή καὶ παχουλὴ, σὰν καλοθρεμμένο γατάκι.

— Ὑπομονή, Στρατῆ μου! ἔλεγε τότε ἡ μεγάλη ἀδελφὴ στὸ ἀγοράκι, Ὑπομονὴ τώρα, καὶ θάρρη πάλι ἡ ἀ-

νοιξη, θάρρη τὸ καλοκαίρι, κ' ἐμεῖς δὲ θάχωμε κανέναν πιά ἀνάγκη, γιὰ νὰ τρώμε καὶ νὰ καλοπερνοῦμε. Ἐγὼ θὰ σὲ πηγαίνω ἐκεῖ ποῦ εἶνε τὰ καλὰ τὰ πράγματα καὶ θὰ κυνηγοῦμε συντροφιά μὲ τὰ καλὰ παιδιά, τὸν Καστανὸ καὶ τὴν Καστανή, μὲ τὸν μεγάλο μὲ τὸν ἀδελφὸ, τὸν Τέλλο, ποῦ ἔφυγε μικρὸς ἀπὸ τὴν σπηλιά, κ' ἔγινε μάγκας στὰ βουνά...

Ἄ Στρατῆς ἀνοίγε τ' αὐτιά του ν' ἀκούσῃ.

— Πές μου τα πάλι, Νικολέττα μου, τί θὰ εἶνε τὴν ἀνοιξι...

(Ἐπεταί συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΣΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἄν καὶ ἦσαν εὐνοϊκαὶ διὰ τὴν ἀσφάλειάν της, ἐκείνη ἢ μοναξιά καὶ ἢ σιωπὴ τῆς ἐσφιγγαν τὴν καρδιά. Καὶ μὲ ἀγωνίαν ἐσυλλογιζέτο ἡ Ἀνδρέα, πῶς ἂν δὲν εὑρίσκει κανένα εἰς τὸν δρόμον, δὲν θὰ ἤμποροῦσε νὰ μάθῃ τὸν ἀσφαλέστερον καὶ συντομώτερον δρόμον διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Σινὸν διότι ὁ χωρικὸς, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἰδῆ τὸ πρωί, δὲν τὴν εἶχεν ὀδηγήσῃ παρὰ πῶς νὰ ὑπάγῃ ἕως τὸ

Σανζαί, ἀφήσας εἰς αὐτὴν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι, ἂμα ἔφθανεν ἐκεῖ, πολλοὶ δρόμοι θὰ ἠνοίγοντο ἐμπρὸς της, μεταξὺ τῶν ὁποίων θὰ ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ ἐκλέξῃ τὸν καλόν.

Εὐτυχῶς τὰ νέφη εἶχαν διαλυθῆ ὁ οὐρανὸς εἶχε καθαρίσῃ, καὶ ὁ ἥλιος εἶχεν ἐπαναλάβῃ τὸ ἔργον του, — νὰ φωτίζῃ δηλαδὴ καὶ νὰ θερμαίνῃ τὸν κόσμον.

Μὲ τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀκτίνων του, τὰ ἐνδύματα τῆς Ἀνδρέας ἐπὶ τέλους ἐστῆγγωσαν ἐπάνω της, καὶ τὸ ψῦχος, τὸ ὁποῖον, ἀπὸ τὸ πρωί, ἐξύλιαιζε τὰ μέλη της, ἀντικατεστάθη ἀπὸ μιάν γλυκεῖαν θερμότητα, ἡ ὁποία ἀπέδωκεν εἰς αὐτὰ μέρος τῆς ἐλαστικότητος καὶ τῆς εὐκαμψίας τῶν.

Ἄλλὰ αἱ ἐλάχισται δυνάμεις, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀντλήσῃ ἀπὸ τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα φαγώσιμα, μὲ τὰ ὁποῖα τὴν εἶχαν φιλοδαωρήσῃ τὰ τρία παιδάκια, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν ὀδηγήσουν πολὺ μακρὰν. Ἀφοῦ διέτρεξεν ἀκόμη μιάν λεῦγαν περίπου, ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται πάλιν ὅτι τῆς ἐλύγιζαν τὰ γόνατα, καὶ ἀκατανίκητος τὴν ἐκυρίευεν ὁ κόπος. Ἐως αὐτὴν τὴν στιγμήν, τὴν εἶχεν ὑποστηρίξῃ ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ εὑρίσκει καθ' ὄδον μὲ τί νὰ καθησυχάσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ πειναλέου στομάχου της. Ἀλλοίμονον ὅμως! τοῦ κάκου ἐκύτταζε δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, εἰς τὰ πλάγια τοῦ δρόμου, ἢ μέσα εἰς τὰ δρομάκια, τὰ ὁποῖα διεσταύρωνεν εἰς τὸ πέραςμά της τίποτε δὲν ἔβλεπε, τὸ ὁποῖον, εἰς αὐτὴν τὴν κρίσιμον περίστασιν, καὶ μ' ὄλην τὴν καλὴν τῆς θέλησιν, ἦτο δυνατόν νὰ τῆς χρησιμεύσῃ ὡς τροφῇ. Ἡθῆλῃσεν ὅμως νὰ προχωρήσῃ ἀκόμη. Ἄλλὰ μόλις διέτρεξεν ὀλίγας ἑκατοντάδας μέτρων, καὶ τὴν ἐπίασεν ἡ ζάλη ἀπὸ τὴν πείναν.

Ἐκλονίσθη πρὸς στιγμὴν ἐπάνω στὰ πόδια της, καὶ ἔπεσε ἀμέσως, χωρὶς δυνάμεις, κάτω εἰς τὸ χῶμα...

Ἐἶδε τότε ὅτι δὲν ἤμποροῦσε ν' ἀντιπαλαίσῃ περισσότερον, καὶ τὸ αἰσθημα τῆς ἀδυναμίας της ἔκαμε ν' ἀναβλύσῃ ἀπὸ τὰ μάτια της κῦμα φλογισμένων δακρῶν. Πολλήν, πολλήν ὥραν ἔκλαυσε καὶ ἀφοῦ ἐθρήνησε πολὺ, νικημένη πλέον ἀπὸ τὴν λύπην καὶ τὸν κόπον, ἐκοιμήθη μὲ ὑπνον βαρὺν σὰν μολύβι.

Ἄν, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς ὥρας, ἐξύπνησεν, ἦτο νύκτα.

Πῶς; ἔβλεπεν ὄνειρον ἀκόμη, ἢ πραγματικῶς εἶχε κοιμηθῆ τόσο πολὺ; Μὲ τὴν κεφαλὴν βαρεῖαν, μὲ τὰ μηνίγγια της γεμάτα βοήν, σκοτωμένην ἀπὸ τὴν ἐξάντλησιν, ἐτριψε τὰ μάτια της μὲ τὸ ἀνάστροφον τῆς χειρὸς της κ' ἐπροσπάθησε νὰ κυττάξῃ μέσα εἰς τὸ σκοτεινίασμα, ὅπου εὑρίσκετο. Μὰ βέβαια, ἤρχετο τὸ σκοτάδι τῆς νυκτὸς ἂν ἡ σελήνη δὲν ἦναπτε τὴν δῶδά της, ἡ Ἀνδρέα δὲν θὰ ἔβλεπε πλέον διὰ νὰ

ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον της, καὶ ἂν ἀκόμη ὑποτεθῆ ὅτι τῆς ἔμεναν ἀρκεταὶ δυνάμεις ὥστε νὰ περιπατήσῃ ἀκόμη.

Ἐπροσπάθησε νὰ συγκεντρώσῃ ὄλην τῆς τὴν δύναμιν, καὶ ἀνέβη, συρομένη μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ γόνατα ἐπάνω εἰς τὸ ὕψωμα τῆς γῆς, εἰς τὴν ρίζαν τοῦ ὁποῖου εἶχε πέσῃ. Ἄμα ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφήν, ἀπέζημιώθη διὰ τοὺς κόπους της.

Εἰς ἀπόστασιν, τὴν ὁποίαν, δὲν ἤμποροῦσε νὰ λογαριάσῃ, ἐκεῖ κάτω, εἰς τοὺς πρόποδας ἐνδὸς γηλόφου, ὀλίγα ὄψα ἐλαμπαν διὰ μέσου τῶν δένδρων, μέσα εἰς τὰ σκότη ποῦ ἐγίνοντο πυκνότερα. Ἐμέτρησεν ἀρκετά, σκορπισμένα εἰς ἄνισα διαστήματα, τὰ μὲν πρὸς τὰ κάτω, πολὺ κοντὰ εἰς τὸ ἔδαφος, τὰ ἄλλα λιγάκι ὑψηλότερα, σὰν νὰ ἐφώτιζαν τὰ ἐπάνω πατώματα...

Εὐρίσκετο λοιπὸν πολὺ κοντὰ εἰς κάποιον χωρίον, εἰς κάποιον πόλιν ἴσως. Καὶ ἡ ἰδέα αὐτῆς τῆς ἔδωκεν ὀλίγον θάρρος. Κατέβη πάλιν γλιστρώντας ἀπὸ τὸ ὕψωμα ἐκεῖνο τῆς γῆς, καὶ μ' ὄλην τὴν ἄκραν τῆς ἀδυναμίας, διηύθυνε τὰ ἀσταθῆ της βήματα πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὰ φωτεινὰ σημεῖα, σὰν τεράστιες λαμπυρίδες, ἐσπινθήριζαν μέσα στὰ σκότη.

Πρὸς τὰ δεξιὰ της, ἓνας δρόμος ἦτο ἀπλωμένος ἐμπρὸς της, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν ἰδέαν της, ἔμελλε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ ὅπου αὐτὴ ἤθελε νὰ ὑπάγῃ.

Ἐκαμε τὴν ἀπόφασιν κ' ἐπῆρε αὐτὸν τὸν δρόμον, χωρὶς καὶ νὰ γνωρίζῃ καλὰ-καλὰ τί θὰ ἔκαμνε, ἂμα ἔφθανεν εἰς τὰ πρῶτα σπίτια τοῦ μέρους, ὅπου δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ φθάσῃ. Θὰ εὑρίσκειν ἄραγε ἐκεῖ καμμίαν εὐσπλαγχνικὴν ψυχὴν, διατεθειμένην νὰ τῆς δώσῃ ὀλίγην τροφήν καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ ν' ἀναπαυθῆ σὲ καμμιά γωνίτσα ἕως τὸ πρωί; — Ἴσως, ἂν αὐτὴ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ζητήσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ἐπρεπε λοιπὸν, αὐτὴν τὴν φορὰν, νὰ κατανικήσῃ τὴν ἀλαζονείαν της καὶ τὴν φιλαυτίαν της, καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐλεημοσύνην, ἡ ὁποία μόνη της δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τῆς ἔλθῃ.

Ναί, ἔπρεπε νὰ τὸ ἀποφασίσῃ ἂν δὲν ἤθελε νὰ πέσῃ κάτω, μέσα στοὺς δρόμους, ἀπὸ τὴν πείναν, ἦτο ἀνάγκη νὰ ζητιανέψῃ... Διότι τὸ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ ἓνα ἄγνωστον ἓνα κομματι ψωμί καὶ ἄσυλον διὰ τὴν νύκτα, ὡς ἐλεημοσύνην, τί ἄλλο ἦτο παρὰ ζητιανιά; Δὲν τῆς ἔμενε πλέον παρὰ νὰ ὑποστῇ καὶ αὐτὸν τὸν ἐξευτελισμόν καὶ ἔκαμε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν ὑποστῇ, διὰ νὰ πῆ ἐπὶ τέλους—ὅπως τοῦλάχιστον αὐτὴ τὸ ἐνόμιζεν—ὄλον τὸ ποτήριον τῆς πικρίας, τὸ ὁποῖον τῆς εἶχεν ἐτοιμάσῃ ἡ τρέλλα της.

Ἐξάφνα ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀρρώστου πατέρα της ἐπανῆλθεν ἰσχυρότερα εἰς τὴν μνήμην της, αὐξάνουσα τὴν ἀγωνίαν της καὶ τὴν ὀδύνην της.

Ὡ! Θεέ μου! ἂν ἔχανε τὴν ζωὴν της μακρὰν ἀπὸ τὸν πατέρα της, χωρὶς κὰν νὰ μάθῃ αὐτὸς τί εἶχε ἀπογινή ἢ κόρη του! Βεβαίως, ἐξηγτημένος ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ὅπως ἦτο, ὅταν ἡ Ἀνδρέα εἶχε φύγῃ, δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν λύπην ποῦ θὰ τῷ ἔφευρεν ἡ ἐξαφάνισις τῆς κόρης του, τῆς κόρης του, ποῦ εἶχε παραπολὺ ἀγαπήσῃ αὐτὸς ἕως τότε, ὥστε, μ' ὅσα καὶ ἂν συνέβησαν, νὰ μὴν τὴν ἀγαπᾶ ἀκόμη...

Ἄχ! γιατί νὰ μὴν ἔχῃ τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα, διὰ νὰ τοῦ στείλῃ, μόλις ἐξημέρωνε, ἓνα τηλεγράφημα καὶ νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ τὸν ἐρχομόν της! Δέκα λέξεις, δέκα λέξεις τὸ πολὺ, ἦσαν ἀρκεταὶ διὰ νὰ τὸν καθησυχάσουν καὶ νὰ τοῦ δώσουν ὑπομονήν:

«Κον Δεβουσύ, πύργον τῆς Λεπτοκαρούας, Σαζιλλύ.
«Συγχώρησέ με. Ἐρχομαί.
«Ἀνδρέα.»

Ναί, δέκα λέξεις. Καὶ τὸ τηλεγράφη-

«Ἄμα ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφήν...» (Σελ. 253, στ. α'.)

μα αὐτὸ δὲν στοιχίζει εἰς τὴν Γαλλίαν παρὰ πενήντα μόνον λεπτά! Ἄλλὰ, αὐτὰ τὰ πενήντα λεπτά, ποῖος νὰ τῆς τὰ δώσῃ;... Ποῖος θὰ θελήσῃ καὶ μόνον νὰ τὰ δανείσῃ εἰς τὸ φτωχοκόριττον, τὴν ζητιανὰ Ἀτσιγγανοπούλα, ὅπως αὐτὴ ἔμοιαζε;

Ἐπρεπε ὅμως νὰ τὰ εὕρῃ τὰ ἤθελε καὶ ἦτο ἀποφασισμένη νὰ τὰ ζητήσῃ ἕως ὅτου τὰ ἀποκτήσῃ, εἴτε ἀπὸ ἓνα ἄνθρωπον, εἴτε ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην πολλῶν ἀνθρώπων.

Εἶχε λάβῃ πλέον καὶ αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, ὅταν, ὀλίγον πρὶν ἀπὸ τὸ χωρίον, ἔφθασεν εἰς ἓνα σπίτι μὲ ἀργοντικὸν καὶ πλούσιον ἐξωτερικόν, τοῦ ὁποῖου ἡ πρόσ-

οφίς ἐχωρίζετο ἀπὸ τὸν δρόμον μ' ἓνα κῆπον μὲ σιδερένια κάγκελλα. Ἐσήμανεν εἰς τὴν καγκελωτὴν θύραν, καὶ μετ' ὀλίγον, —πολὺ ἄρα ὅμως διὰ τὴν ἀνυπομονησίαν της, — ἓνας ὑπρέτης ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν κατοικίαν, ἔκαμε νὰ τρίξῃ ὑπὸ τὰ βήματά του ἡ ἄμμος εἰς τὸ δρομάκι τοῦ κῆπου, κ' ἐπλησίασε διὰ νὰ ἰδῇ τὸν ἐπισκέπτην.

Ἄμα εἶδε τὴν Ἀτσιγγανοπούλαν, ἐτραύλισε ἀνάμεσα στὰ δόντια τοῦ μερικὰς λέξεις, τὰς ὁποίας ἡ Ἀνδρέα δὲν ἠγνόησε, καί, πρὶν αὐτὴ ἀνοίξῃ τὸ στόμα της διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τί ἤθελε, τῆς ἐκλείσει τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον, καί, χωρὶς πλέον νὰ φροντίσῃ δι' αὐτὴν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐργασίαν του.

Ἡ καϊμένη ἡ Ἀνδρέα δὲν εἶχε τώρα οὔτε τὴν δύναμιν νὰ θυρώσῃ μὲ αὐτὴν τὴν προσβολὴν, νὰ ἐκφράσῃ τὴν δυσἀρεσκείαν της πρὸς τὸν ἀπάνθρωπον καὶ βάναισον ὑπρέτην, ποῦ τῆς ἐφέρθη τὸσον ἀπρεπῶς. Ἦτο καὶ αὐτὴ μία ἀπὸ τὰς σκληρωτέρας δοκιμασίας τῆς ἄλλὰ τὴν ἐπερίμενε ὅπωςδῆποτε, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της.

Ὀλίγον μακρύτερα, ἐπροχώρησε κ' εὐρέθη ἐμπρὸς εἰς ἓν ἄλλο σπίτι μὲ δύο πυργάκια εἰς τὰς πλευράς του, καί, ὅπως τὸ πρῶτον, μὲ εὐρύχωρον κῆπον ἐμπρὸς, ὅπου ἦσαν μεγάλα δένδρα.

Ἐσήμανε τὸ κουδοῦνι, κ' ἔτρεξεν ἕνας μικρὸς ἵπποκόμος μὲ κυανὴν οἰκοστολήν, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἤκουσε τί ἐζητοῦσεν ἡ Ἀνδρέα, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, μὲ ὕψος ἀμφιβολίας:

— Ἡ κυρία, εἶπε, ποτὲ δὲν δίδει τίποτε εἰς τοὺς ζητιάνους... Θὰ πάω ὅμως νὰ δῶ μὰ, ξέρεις, νὰ μὴν ἔχῃς καὶ μεγάλες ἐλπίδες...

— Δὲν μοῦ χρειάζονται παρὰ πενήντα μόνον λεπτά. Εἶνε τόσο μικρὸ πρᾶγμα, ποῦ ἡ κυρία σας δὲν θ' ἀρνηθῆ νὰ μοῦ τὰ δώσῃ.

— Ἄ! αὐτὸ νομίζεις;... Λοιπὸν, μ' αὐτὸ τὸ πλευρὸ νὰ κοιμᾶσαι! — ἐγέλασεν εἰρωνικῶς ὁ ὑπηρετᾶκος, σείων τὴν κεφαλὴν του.

Ἡ κυρία μου, ἂν τῆς πῶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, θὰ ρίξῃ κατὶ ἄγριες ματιές... Παναγιὰ μου!

— Εἶνε ὅμως πλούσια... δὲν εἶν' ἔτσι;

— Πλούσια λέγει; μὰ, ἐννοεῖται! ἔχει πιότερες λίρες, παρ' ὅσες τρίχες ἐμεῖς στὰ κεφάλια μας.

— Γιάννη! Γιάννη! ἐφώναξε τὴν ἰδίαν στιγμὴν μιὰ φωνή, ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς κατοικίας μὲ ποῖον φλυαρεῖς αὐτοῦ;

— Πωπῶ! νὰ τὴν κ' ὄλας, ἐφιθύρουν ὁ μικρὸς ἵπποκόμος εἰς τὸ αὐτὸ τῆς Ἀνδρέας.

Καὶ σπεύδων πρὸς τὴν κυρίαν του : — Κυρία, εἶνε μὴ μικρὴ ζητιανίτσα, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ ἂν ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ τὴν ἐλεήσετε καὶ νὰ τῆς δώσετε πενήντα λεπτά.

— Πενήντα λεπτά ! Ἀκούς ἐκεῖ, ἀναίδεια ! ἐφώναξεν ὠργισμένη ἡ κυρία. Ἐπρεπε νὰ τὸ θυμηθῆς, μὴ γιὰ πάντα, πῶς ἐγὼ ποτὲ δὲν δίνω ἐλεημοσύνη στοὺς ζητιάνους, ἰδίως ὅταν ἔρχονται τέτοια ὄραν νὰ μ' ἐνοχλήσουν !

— Ὡ ! κυρία, δὲν ἔχει ποῦ τὴν κεφαλήν κλίνας, ἢ καίμην. Ὁ πατέρας τῆς εἶνε ἄρρωστος μὲ ἀποπληξίαν ! Ἐχει μῆνες ποῦ δὲν δουλεύει, καὶ εἶνε ἐξῆ παιδιὰ στὸ σπιτί ποῦ ἔχουνε ὀκτὼ ἡμέρες νὰ φᾶνε ! — ἤρχισε νὰ ἐκφωνῇ ὁ μικρὸς ἱπποκόμος μὲ πολλὴν εὐφράδειαν, προσπαθῶν, μὲ τὴν εἰκόνα ἐκείνην τὴν φανταστικὴν καὶ ἀξιοθρήνητον συγχρόνως, νὰ κινήσῃ τὸν οἶκτον τῆς κυρίας του πρὸς τὴν ζητιανὴν.

— Σήμανε νὰ ἔλθῃ ἡ Καρολίνα καὶ νὰ ἐρωτήσῃ τὰ καθέαστα αὐτὴν τὴν δυστυχισμένην, διέταξεν ἡ κυρία. Ἄν ἡ κατάσταση αὐτῶν τῶν πτωχῶν ἀνθρώπων εἶνε τόσο ἀπελπιστικὴ, ὅπως τὴν λέγεις, θὰ φροντίσω, κ' ὄλας, ἀπὸ αὔριον νὰ τὴν βάλω, αὐτὴν καὶ ἕνα-δύο ἀκόμη ἀπὸ τὰ ἀδέλφια τῆς, εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον.

Εὐπειθὴς εἰς τὴν διαταγὴν τῆς κυρίας του, ὁ Γιάννης ἐσήμησε διὰ νὰ καλέσῃ τὴν μεγάλην ὑπρέτριαν.

Ἄλλὰ πρὶν αὐτὴ ἀκούσῃ καὶ ἔλθῃ ἐξω, ἡ Ἀνδρέα εἶχε γίνῃ ἄφαντος ! Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ τὴν ἐβαζαν εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον, τῆς εἶχε δώσει πτέρὰ διὰ νὰ φύγῃ μακρὰν ἀπὸ τὴν καλὴν γυναῖκα, ἢ ὅποια τὴν κατετρόμαξε μὲ τὸν ζῆλον τῆς φιλανθρωπίας τῆς.

Ὡ ! νὰ τὴν κλείσουν ἐκεῖ μέσα, μὲ τὴν ὁμοιομορφον στολήν τῶν ὀρφανῶν, μὲ ἄλλα κορίτσια πτωχᾶ, ἄρρωστάρικα, καὶ ἐνίοτε κακὰ καὶ ἀκάθαρτα νὰ τὴν λυποῦνται καὶ αὐτὴν μὲ τὸν περιφρονητικὸν οἶκτον τῶν οἰκτιροῦσιν ! Ὡ ! καλλίτερα κάθε ἄλλο, παρὰ αὐτὴν τὴν οἰκτρὰν κατὰπτωσιν !

« Διὰ τὴν ἐσυλλογιζέτο, ἐνῶ ἐξώδευε τὰς τελευταίας τῆς δυνάμεις, διὰ ν' ἀπομακρυνθῇ τὸ ταχύτερον ἀπὸ ἐκεῖ, — διὰ τὴν νὰ εἶνε τόσο σκληρόκαρδος οἱ ἀνθρώποι ; Τί εἶνε πενήντα λεπτά διὰ μίαν κυρίαν, ἢ ὅποια κατοικεῖ σ' ἕνα τέτοιο σπιτί καὶ φαίνεται νὰ καλοζῇ λαμπρότατα ; Τίποτε, ὀλιγώτερο καὶ ἀπὸ τὸ τίποτε, βέβαια ! καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τ' ἀρνηθῇ εἰς τὸν ἀνθρώπον ποῦ ἀναγκάζεται νὰ τῆς τὰ ζητήσῃ . . . Καὶ τώρα, τί θ' ἀπογίνω, Θεέ μου ! τί θ' ἀπογίνω ; »

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΕΦΑΓΑΝΕ ΤΗΝ ANNA!

(Μονόλογος διὰ κοριτσάκι.)

(Πρὸς τὸ κοινόν.) Ναί ! τὴν ἐφάγαμε ! Δὲν σὰς φαίνεται ὡς παραμυθί ; . . . μὲ δράκους καὶ μὲ λύκους ; . . . Ἡ μήπως θαρρεῖτε πῶς τὴν ἐφάγαμε τίποτε ἀνθρωποφάγοι Ἀράπηδες, στὴν Ὀκεανία ; . . . Ἄ ! μπᾶ ! Δὲν σὰς μιλάω οὔτε γιὰ δράκους, οὔτε γιὰ λύκους, οὔτε γιὰ κανένα ἐρῆμο νησί, ὅπου πέφτουν ἐξω οἱ ναυαγοὶ νηστικοί, καὶ . . . γὰ νὰ μὴν πεθάνουν τῆς πεινας, τοὺς τρῶνε οἱ ἀνθρωποφάγοι ! Σὰς μιλάω γιὰ τοὺς . . . (Διακόπεται) Μὰ ὄχι, δὲν θὰ τὸ πιστέψετε ! . . . Νὰ σὰς πῶ πρῶτα τί εἶνε ὁ παπποῦς μου, καὶ ὕστερα θὰ μάθετε πῶς τὴν ἐφάγαμε τὴν Ἄννα . . .

Λοιπὸν ὁ παπποῦς εἶνε ἕνας κύριος ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω, ποῦ φαίνεται ἀκόμα πολὺ νέος γιὰ τὴν ἡλικία του, ἂν καὶ ἔχει πολὺ φαρὰ μαλλιά. Τὰ μάγουλά του ὅμως εἶνε ῥοδοκόκκινα, καὶ εἶνε πολὺ γελαστὸς καὶ χαρούμενος ἔχει πάντα στὴν ἀπάνω-ἀπάνω τὴν κουμπότρυπα μὴ κορδελίτσα, ποῦ εἶνε, λέει, παράσημο, καὶ μέσα στὲς τσέπες του κᾶτι ὠραῖα σακουλάκια μὲ κᾶτι καραμέλλες πρὸ ὠραῖες ἀκόμα. Τέλος πάντων εἶνε πολὺ καλὸς ὁ παπποῦς ! Ἐνα μονάχα ἐλάττωμα ἔχει : εἶνε πολὺ φαγᾶς . . . (Διακόπεται) Ἄ ! Ἐξέγασα, γὰν τοὺς μεγάλους δὲν λένε «φαγᾶς», λένε «καλοφαγᾶς», καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε πιά ἐλάττωμα, εἶνε . . . εἶνε στολίδι ! σὰν τὸ παράσημο !

Ὁ παπποῦς στὰ νιάτα του ὅλο καὶ τραπέζια ἔκανε μὲ τοὺς φίλους του . . . Τώρα ὅμως εἶνε γέρος, καὶ δὲν πολυπηγαίνει ἐξω. Πάντα ὅμως ἀγαπᾶ τὰ πουλιὰ, τὰ πουλάκια καὶ ὄλα τὰ πουλερικά . . . Κ' ἐγὼ τ' ἀγαπῶ, ὁ παπποῦς ὅμως τ' ἀγαπᾶ ἄλλοιῶς . . . Ἐγὼ ἄμα ἴδω τίποτε νόστιμα πουλάκια, ποῦ τρέχουν ἀποπίσω ἀπὸ τὴν μάννα των, μοῦ ἔρχεται νὰ τὰ πιάσω, νὰ τὰ φιλήσω, νὰ τὰ χαϊδέψω . . . Δακρύζω, ἄμα τὰ βλέπω, τὰ καίμένα . . . Μὰ κ' ὁ παπποῦς τὰ βλέπει μὲ πολλὴν συγκίνησιν . . . τὰ καλοβλέπει μάλιστα, ἀλλὰ σὰν τὴν ἀλεπού . . . πῶς νὰ τοῦ τὰ μαγειρέψουν καὶ νὰ τὰ φάγῃ, — ὁ κακὸς !

Λοιπὸν, ὁ παπποῦς ποῦ ἀγαπᾶ τὰ πουλιὰ, κάθεται στὴν ἐξοχί . . . Μία φορὰ, μοῦ ἐχαρίσανε δύο περιστερᾶκια. Ἦτανε πιτσούνια ἀκόμα, τὰ καίμένα. Τί νὰ τὰ κάμω στὸ σπιτί μας, ποῦ δὲν εἶχαμε περιστερῶνα, κ' ἐγὼ εἶχα ἐξέτάσεις ἐκεῖνη τὴν ἐβδομάδα ; Τὰ δίνω τοῦ παπποῦ νὰ μοῦ τὰ φυλάξῃ . . . Τελειώνουν αἱ ἐξετάσεις, πᾶν στοῦ παπποῦ τὴν Κυριακή : τὰ περιστερᾶκια ἦτανε μὲ τὲς ντομάτες ! Ἐγὼ ἤμουν τότε πολὺ μικρὴ, καὶ δὲν ἔλαφα πολὺ . . . Καὶ

ἔπειτα, μυρίζουν τί ὠραῖα τὰ πιτσούνια μὲ τὲς ντομάτες . . . Καὶ ἔπειτα, ὁ παπποῦς εἶπε : (Μιμῆται τὰ κινήματά του.) «Δὲν ἤξευρα μὲ τί νὰ τὰ θρέψω . . . Παρὰ νὰ πᾶνε ἄδικα . . . Καλλίτερα ἔτσι . . . Δὲν θὰ ὑποφέρουν, τὰ καίμένα !»

Ὁ παπποῦς ! . . . ὁ παπποῦς εἶνε ἄξιος νὰ φάγῃ καὶ στρουθοκάμηλο, ὄχι πουλί ! Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τὸ ξέρω . . . Ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅμως πῶς θὰ ἔτρωγε καὶ τὴν Ἄννα ; . . . Ἡ Ἄννα πιά ἦτανε σὰν κορίτσι δικό μου ! ἀφοῦ τῆς εἶχα δώσει καὶ τ' ὄνομά μου . . . ἀφοῦ ἐγὼ ἤμουν ἡ νονὰ τῆς ! Καὶ νὰ φαντασθῇ κανεὶς πῶς ἦτανε καλεσμένος καὶ ὁ παππᾶς τοῦ χωριοῦ, κ' ἔφαγε κ' αὐτὸς . . . κοττίτσα βαφτισμένη !

Μοῦ τὴν εἶχανε χαρίσῃ πέρουσι, στὴν ἐξοχή . . . Τί νόστιμη ποῦ ἦτανε, μὲ τὰ ἄσπρα τῆς τὰ φτεράκια καὶ μὲ τὰ ματάκια τῆς, ποῦ τὰ ἐμισόκλεινε . . . νὰ ! ἔτσι . . . γιὰ νὰ κυττάξῃ ! Ὅταν ἐφύγαμε ἀπὸ τὴν ἐξοχή, τὴν παραδίω τοῦ παπποῦ . . . Τὸν παρακαλῶ νὰ τὴν προσέχῃ . . . Καλέ, τί λένε ; τὴν Ἄννα ; ἤθελε καὶ παρακάλια ! Σὰν νὰ λέμε . . . τὸ δισεγγονάκι του ! . . . (Σοβαρά.) Νὰ ποῦμε ὅμως καὶ τὴν ἀλήθεια : δὲν τὴν ἔφαγε ἀμέσως . . . Ἐπήγαίνα καὶ τὴν ἐβλέπα . . . κ' ἐραίνονταν εὐχαριστημένη. Ὁ παπποῦς τῆς ἔκανε μπαλλίτσες μὲ ψίχα ψωμί, καὶ αὐτὴ, τοῦ ἔκανε ὠραῖα φρέσκα αὐγά ! . . .

Πᾶω καὶ χθές . . . Ἄννα ! Ἄννα ! . . . ποῦ Ἄννα ! . . . Δὲν ἦτανε οὔτε στὴν αὐλή, οὔτε στὸ κοτέτσι, οὔτε στὴν κουζίνα . . . πουθενά ! (Μιμῆται τὴν συνομιλίαν τῆς μὲ τὸν παπποῦ . . .)

«— Ποῦ εἶνε ἡ ἄσπρη ὀρνιθούλα μου ;
«— Ὅθ' αὐτὸ τὸ ἐξηγήσω (μὲ στενοχωρίαν) . . . λιγάκι ἀργότερα.

«— Μήπως εἶνε ἄρρωστη ;
«— Ὡ ! ὄχι, διόλου.
«— Μήπως ἔφυγε κ' ἐχάθηκε ; . . .
«— Καλέ, τί λές ; ἢ Ἄννα ! . . .
«— Μήπως τὴν ἐχάρισες κανενὸς ;
«— Ὅχι . . . Νὰ, στάσου . . . Εἶχε ἀρχίσῃ νὰ γίνεταί γρηγὰ . . . καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ, δὲν θ' αἶζε πιά τίποτε . . . Λοιπὸν γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ ἀπὸ τὰ γρησταῖα . . . ἀπὸ ρευματισμούς . . . (Ἐμένα ρώτα, νὰ σοῦ πῶ τί εἶνε οἱ ρευματισμοί !) . . . Λοιπὸν . . . Χμ ! . . . Λοιπὸν, ἐσυλλογίσθηκα πῶς τὸ πιλάρι ἦτανε τὸ καλλίτερο γατρικό. Καὶ ἐπειδὴ εἶχα καλεσμένη καὶ τὴν ἱερολογιότητά του, ἢ Σοφία τὴν ἐμαγεύερε περιφρονητικᾶ, — ὄχι βέβαια τὴν ἱερολογιότητά του, ἐννοεῖς . . . »

(Μὲ μνησικαίαν.) Ἐννοῶ, λέει ! Ἄχ ! αὐτὴ ἡ Σοφία ! Ὅσες κ' ἂν μοῦ ἐπάτασαν, ἢ μὴ τὴν ἀλλῆν, κ' ἔχαιμον ἐσυλλογίζοντο τὴν μεγάλην χαρὰν ποῦ ἐπῆρε ἐκεῖνη ἡ ἄρρωστη γρηγοῦλα, ὅταν τῆς ἀπλώναν τὸ ζεστὸ μάλλινο σκέπαμα ἐπάνω στὸ πτωχικὸ κρεβάτι τῆς . . . Κάνει τί ὄμορφα γλυκίσματα !

Ὁ παπποῦς μ' ἐπῆρε στὰ γόνατά του . . . μοῦ εἶπε ἕνα σωρὸ ἱστορίες . . . πῶς, «ἢ κόττα ἔκανε τὸ αὐγὸ ἢ τὸ αὐγὸ τὴν κόττα ; » Κ' ἐγὼ τοῦ εἶπα πῶς αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κἀνῃ τίποτε, ἀφοῦ ἡ Σοφία τὴν ἔκαμε πιλάρι . . . (Σκουπίζει τὰ μάτια τῆς.) Ἦτανε γρηγὰ, λέει . . . Σὰν νὰ κάνουμε, τάχα, ὄλες τίς γρηγὲς πιλάρι !

(Μὲ περιήλπιον ὕφος.) Ἀφοῦ ἦτανε γρηγὰ, ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ πεθάνῃ καὶ νὰ πᾶῃ στὸν παράδεισον . . . Μὰ, πᾶνε καὶ αἱ κόττες στὸν οὐρανὸ ; . . . (Διατάζει, καὶ ἔπειτα χαμογελᾶ μὲ κάποιον ἐλπίδα . . .) Ποῖς ξέρει ; . . . ἴσως εἶνε καὶ γι' αὐτὲς καμμιὰ γωνίτσα ἐκεῖ ἐπάνω ! κανένα περιβολάκι, ὅπου διασκεδάζουν κ' αὐτὲς, καὶ σκαλιζοῦν τὸ χῶμα, καὶ πᾶνε τ' ἀγγελάκια καὶ τοὺς ρίχνουν κριθᾶρι . . . θὰ ἐρωτήσω τὸν παπᾶ τοῦ χωριοῦ, τὸν φίλο τοῦ παπποῦ, κ' αὐτὸς θὰ μοῦ πῇ γιὰ τὴν Ἄννα, ἀφοῦ μάλιστα ἔφαγε κ' αὐτὸς . . .

Ὅσο γιὰ τὸν παπποῦ, ἂν τοῦ ξαναδώσω πιά ὄρνιθα ζωντανή, νὰ μὴ μὲ ποῦν Ἄννα ! Ἄς ἔχῃ χάρι, ποῦ εἶνε παπποῦς μου καὶ μ' ἀγαπᾶ πολὺ, εἰδεμὴ δὲν ξέρω κ' ἐγὼ ἂν θὰ τοῦ ξαναμιλοῦσα ! . . . Ἄς εἶνε . . . ἄς φάω τώρα μὴ ἀπὸ τὲς καραμέλλες ποῦ μοῦ ἔδωσε ὁ παπποῦς, γιὰ νὰ πᾶνε, λέει, αἱ πικρὲς κάτω . . . Ἄχ ! τὴν καίμενη τὴν Ἄννα ! (Ψάχνει στὴν τσέπην τῆς.) Μπᾶ ! ποῦ εἶνε αἱ καραμέλλες ; τὲς ἔφαγα ὄλες, φαίνεται . . . Τρέχω νὰ μοῦ δώσῃ ἄλλες ὁ παπποῦς . . . (Ἐνῶ φεύγει . . .) Παπποῦ ! παπποῦ ! . . . (Μιμῆσις)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Τὰ καπέλλα.

Ἡ Εὐρυδικὴ καὶ ἡ Ἀβροκόμη ἦσαν ἡ μία δώδεκα καὶ ἡ ἄλλη δεκατριῶν ἐτῶν. Ἡ μητέρα των, διὰ νὰ τὰς συνειθίσῃ μὲ τὰ καθήκοντα τῆς καλῆς νοικοκυρᾶς, ἔδιδεν εἰς τὴν καθέμιαν ὄρισμένον χρηματικὸν ποσόν, καὶ μὲ αὐτὸ ἦσαν ὑποχρεωμένες νὰ κάμνουν νὰ ἐνδύματα καὶ τὰ στολίδια των. Τὰ ἐπρόσεχαν λοιπὸν πολὺ καὶ αἱ δύο, καὶ δὲν τὰ ἐστραπατεύοντο διόλου.

Ἦλθεν ὅμως ὁ Νοέμβριος, καὶ ἀκόμη νὰ κάμουν τὰ χειμωνιάτικα καπέλλα των. — Κόρες μου, εἶπεν ἡ μητέρα, δὲν νομίζετε πῶς εἶνε καιρὸς πᾶ νὰ τὰ παραγγεῖλετε ;
— Μητέρα, ἀπήντησεν ἡ Ἀβροκόμη, νομίζω πῶς τὰ περσινὰ μας εἶνε καλὰ καὶ τοῦτον τὸν χειμῶνα, ἀφοῦ εἶνε ὀλοκαίνουρα ἀκόμα . . . Ἦθελον μὲ τὰ χρήματά μας νὰ ἀγοράσωμε μὴ χοντρή καὶ ζεστὴ θελέντζα γιὰ τὴν κυρὰ Μαρία, ποῦ κρυώνει μέσα στὸ χαμῶγι τῆς.

— Κάνετε, παιδιά μου, ὅτι σὰς ἀρέσει . . . Καὶ κάθε φορὰν ποῦ αἱ δύο ἀδελφούλες ἐπήγγαζαν νὰ φορέσουν τὰ περσινὰ των καπέλλα, ἐκύτταζαν, ἢ μὴ τὴν ἄλλῆν, κ' ἔχαιμον ἐσυλλογίζοντο τὴν μεγάλην χαρὰν ποῦ ἐπῆρε ἐκεῖνη ἡ ἄρρωστη γρηγοῦλα, ὅταν τῆς ἀπλώναν τὸ ζεστὸ μάλλινο σκέπαμα ἐπάνω στὸ πτωχικὸ κρεβάτι τῆς . . .

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Θέμα : Αἱ διακοπᾶι

Πρόκειται νὰ γράψετε ἕνα ποιηματάκι εἰς τὰς Διακοπὰς, δηλαδὴ νὰ παραστήσετε μὲ ὀλίγους στίχους τὴν χαρὰν ἐνὸς μαθητοῦ, ὁ ὁποῖος ἐτελείωσε τὸν χρόνον του, ἔδωσε καλὰς ἐξετάσεις καὶ ἐτοιμάζεται νὰ περάσῃ ἕνα ὠραῖον καλοκαίρι. Εἶνε τὸ αἴθημα, ἀπὸ τὸ ὅποιον κατέχευσε τώρα καὶ σεις, καὶ δι' αὐτὸ ἐνόμισα ὅτι θὰ ἠμπορέσετε νὰ τὸ ζωγραφίσετε μ' εὐκολίαν καὶ . . . μὲ ἀλήθειαν.

Οἱ ἔροι τοῦ Μικροῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς :

- 1.— Ὅθ' διαγωνισθοῦν μόνον ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1907.
- 2.— Τὸ ποιηματάκι δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ περισσότερα ἀπὸ πέντε τετραστίχα (ἢ εἴκοσι στίχους.) Ἡ γλῶσσα, τὸ μέτρον, ἢ μορφὴ ἔν γένει, ἀφίνονται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ποιητοῦ.
- 3.— Τὸ ποιηματάκι πρέπει νὰ εἶνε γραμμένον εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, καὶ νὰ φέρῃ τὴν ὑπογραφήν καὶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ διαγωνιζομένου. Ἐκαστος ἐν μόνον ποιηματάκι εἰσπορεῖ νὰ σταλῇ.
- 4.— Ἡ προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν ἀπαντήσεων διὰ τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον, λήγει τὴν 15 Αὐγούστου.
- 5.— Βραβεῖα θ' ἀπονεμηθοῦν τὰ ὄρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μ. Διαγωνισμούς, τὰ ὅποια βλέπετε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφ. Β', ἀρθρον 3.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΕΣ ΑΓΧΙΑΛΟΥ

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes Φαεινὸς Ἀστὴρ Δρ. 1,35, Ρόδος τῆς Ἀνατολῆς 2,—, Χρυσὸς Κάλυξ 2,—, Βενιαμὴν 1,—, Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν 98,25, Τὸ ὅλον μέχρι 5 Ἰουλίου Δρ. 104,60

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ..

« Συμφωνῶ καὶ ἐγὼ μὲ τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα —μοῦ γράφει ἡ Θέλλα, — ὅτι οἱ συνδρομηταὶ σου διακρίνονται εἰς τὰς ἐκθέσεις, διότι καὶ εἰς τὸ Σχολεῖόν μας τὸ αὐτὸ συμβαίνει. » Μὰ τὰ εἶπαμεν. Εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα διακρίνονται οἱ συνδρομηταὶ μου. Καὶ ἀπὸ αὐτὸ γνωρίζονται καλλίτερα παρὰ ἀπὸ τὸ Σῆμα.

Πότε νὰ μοῦ γράψῃ ἡ Σανθὴ Μουσιε ; Πρῶτα ἦταν αἱ ἐξετάσεις. Τώρα ἐτελείωσαν αἱ ἐξετάσεις, ἀλλ' ἤρχισαν οἱ περιπάτοι πρῶτ' καὶ ἀπογευμα. Πότε νὰ μείνῃ στὸ σπιτί καὶ νὰ μοῦ γράψῃ ; Ἄλλ' ἐπιτέλους βρῆκε μὴ μὲρα καὶ ἐκάθησε καὶ μοῦ ἔγραψε ἕνα χαριτωμένο γραμματάκι. — Ἐλα λοιπὸν, σὲ περιμένουμε !

Σὲ συγχάρω, Λυκιδεῦ, διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις, ἀφοῦ μάλιστα ἔλαβες καὶ τὸ μοναδικὸν εἰς τὴν Σχολὴν σὰς βραβεῖον Τιμῆς. Νὰ τώρα ποῦ σὲ ἀνταμιβοῦν καὶ οἱ γονεῖς μὲ τόσα ὠραῖα ταξείδια. Ἐγίνες σωστὸς περιηγητής ! Ἐγὼ, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, Παλλάς, δὲν ἐφρίσκω τὰς ἐκλογὰς τῶν διασκεδαστικῶν πράγμα, ὅταν γίνονται μάλιστα ὅπως ἔγιναν

αἱ προχθεσινὰ εἰς τὰς Ἀθήνας, ποῦ μᾶς εἶχαν εἰς ἀναστάσειν παραπάνω ἀπὸ ἕνα μῆνα. Ξεῦρω κ' ἐγὼ ; Γούστα εἶνε ἐδῶ. Ἐμένα μοῦ ἀρέσει περισσότερο ἡ ἡσυχία καὶ ἡ τάξις.

Ναυτοπούλα τῆς Κεραλληνίας καὶ Ἑλληνικῆ Ἀἰγλῆ, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι ποῦ μοῦ ἐγράψατε μαζί. Ἐ, πότε θὰ μοῦ στείλετε νὰ ἴδω καὶ καμμιὰν φωτογραφίαν ἀπ' αὐτὰς ποῦ κάμνετε ; Καλὸ ταξείδι !

Δὲν πειράζει, Ἀσπρο Τριαντάφυλλο, ὅθ' λάβῃς μέρος, μὲ μεγαλειότητα ἐλπίδα ἐπιτυχίας, εἰς τὸν προσεχῆ διαγωνισμὸν. Σὲ συγχάρω διὰ τὸ χαλκῶν μεταλλίων ποῦ ἐπῆρες εἰς τὸ πῆδημα, κατὰ τοὺς τελευταίους παιδικούς Ἀγῶνας.

Ἐνοεῖς ἢ Θάνατος, συμβαίνει καμμιὰν φορὰν τὰ φυλλάδια νὰ στέλλονται ἀνὰ δύο εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, εἶτε ὅταν τυπώνεται μίαν ἡμέραν ἀργότερα τὸ φύλλον, καὶ δὲν προφθάω τὸ ὄρισμένον ταχυδρομείον, εἶτε ὅταν κάμνη πάρα πολὺ ζέστη καὶ ὁ καίμιος ὁ διεκπεραιωτὴς δὲν εἰσπορεῖ νὰ ἐργασθῇ τόσον πυρετωδῶς, ὅσον τὸν χειμῶνα.

Ἀλήθεια, Αἰγυπτία Βασιλόπου, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ γράψῃ λέξι, ἢ ὅταν δὲν ἔχῃ θέμα, ἢ ὅταν ἔχῃ πάρα πολλὰ καὶ δὲν ξεύρει ἀπὸ ποῖο νὰρχίσῃ. Σὲ ὅμως, βλέπω, καλὰ τὰ ἐκατάφερες ἀφοῦ ἔκαμες καὶ στίχους :

... Καθὼς κ' ἡ Φαντασμένη, — Τὸ ὄνομά σου ἀθάνατο Στὸν κόσμῳ αὐτὸν ἄς μείνῃ !

Ὁραῖα καὶ πλουσιωτάτη ὁμοιοκαταληξία. Ζοφερὰ Νύξ, σὲ συγχάρω διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις. Τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε, τὰ «Δίδυμα τοῦ Τράνσβααλ» θὰ τελειώσουν μαζί μὲ τὸν τόμον μας, τὴν 30 Νοεμβρίου. Χαίρω ποῦ σὰς ἀρέσουν τόσον, καὶ ἀσπάζομαι τὰ ἀδελφάκια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅθεν ψευδώνυμον ἐμνησθῆται ἡ ἀναεσοῦσα ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐμνησθόμενα ἢ ἀναεσοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνηκουσὸν εἰς ἀόριστα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κοριτσάκι.]

Νέα ψευδώνυμα : Ζήτω ἡ Χαλκίς, α. (Δ. Α.) Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, α. (Μα-Σα+Ο+). βεβαίως τὸ ἔλαβα, ἀφοῦ ἔστειλα καὶ τὴν ἀπόδειξιν) Παληοφαληρωτίσσα, κ. (Ε. Τ. χαίρω διὰ τὴν ἀπόφασίν σου κ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας) καὶ Μικρὸς Δόγης, α. (Β.)

Ἀναεσοῦσαι ψευδωνύμων : Διηγήτορας τῶν Συνδρομητῶν, κ. Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προετίθων μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεῖονται.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ὁ Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης μὲ τὴν Παιδικὴν Χαρὰν, Διακριθεῖσαν Ἀρσακίδα, Σκέριστο, Ἐνοεῖον ἢ Θάνατον καὶ Τελαντευομένην Ἑλλάδα — ἢ Χιονομένην Περιστερὰ μὲ τὴν Βραχὸν Ἀκροθαλασσίαν, Κυματίζουσαν Κναρόλευκον καὶ Παγωμένην Θάλασσαν — ἢ Μεγάλῃ Ἰδέα μὲ τὴν Νόρμαν Δόν-Κιτόν, Ζίαν, Ἀθήνην καὶ Ἰδιότροπον Νεάνιδα — ἢ Ἀγγελιαφόρος Περιστερὰ μὲ τὴν Πρωτομαγιά, Φῶ-Διάβολον καὶ Σκέριστο — τὸ Ζήτω ἡ Χαλκίς μὲ τὸν Ἀρσιν, Κίτρον Ντόμιον καὶ Μικρὸν Ἰαπωνίδα — ἢ Πατριωτίσσα Πυργοδέσποινα μὲ τὴν Ἐπιανεμένην Μουσικόν, Μακροθάλαν, Ἀγγελον Ἀγγερινόν, Βραχὸν Ἀκροθαλασσίαν καὶ Κόρην τῶν Κυμάτων — ἢ Αἰγυπτία Βασιλόπου μὲ τὴν Διαφροσσοῦ Σημάλαν,

Όνειροπόλον της Δόξης και Άγγελον της Ελπίδος — ή Δόξα της Πατριδος με τον Δευκοκύμαντον Αιγιαλόν — ή Αἶθα του Πολυγύρου με την Χρυσόπτερον Έλπίδα — ή Έρωσις ή Θάνατος με την Μακεδονίαν, Δάκρον της Μακεδονίας, Φιλελεύθερον Μακεδονοπούλαν, Ρόδον της Ανατολής και Αθήνην — ή Άγγελος της Ελπίδος με την Αθήνην, Έλληνικήν Θεότητα και της Φράκτις τ' Αγοιολούλουδο — τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα με την Θύελλαν και Ἀτρόμητον Δέοντα — ή Ριγολέττος με τον Δάζαρον, Ἀξιολύπητον, Βαρελάμι και Αἰθήνην — ή Παλλάς με τον Φρά-Διάβολον, Αἰθρία του Ὁραίου, Δαναόν, Γολδοδάκη και Ἀξιολύπητον — τὸ Ἑλληνικόν Μεγαλειον με την Ἑλληνικήν Ἰδέαν, Ἑλληνικήν Αἴγλην, Ἑλληνικήν Προήν, Ἑλληνικήν Δόξαν και Ἑλληνικήν Πατριδα — ή Δυμιδούς με τον Δευκοκύμαντον Αἰγιαλόν, Περιστερόνι της Ἰθάκης και Μεγάλην Ἰδαν — ή Ρέμβη με τὸ Ὀνειρο στο Κῆμα, της Φράκτις τ' Αγοιολούλουδο, Ἑομεράλδαν και Ροδίου — ή Ἰσπίτης του Στερεώματος με την Έρωσις ή Θάνατον, Ἀριελ και Ρόδον της Ανατολής — ή Ἄγγελος Ἀδερφινός με την Μουσικήν Ψυχήν, Κρυστάλλινον Σπήλαιον και Βαρελάμι — ή Πιστις-Πατρις με την Έρωσις ή Θάνατον, Ἑρδοξον Ὑδραν, Ἡρωϊκήν Κρήτην, Κωνσταντινον, Δάδαρον και Ἀτρόμητον Δέοντα — τὸ Μαγεμένον Ἀκρογιάμι με τὸ Ταπεινὸ Γαστρι, Ταπεινὸν Ἴον, Μελαχροινήν Ἀφροδίτην, Ἀγνήν Καρδίαν και Μαύρον της Βενετίας — ή Δάζαρος με τὸ Καρδομυρικο, Γλυποκοιτάλαν, Ἀθάνατον Ἑλλάδα, Ἀφρόν του Κύματος και Νικηφόρον Ὀδρανόν — ή Θύελλα με τὸ Μαργαριταρένιο Δάκρον, Ριγολέττον, Βαρελάμι, Καρδομυρικο και Σαγάρα ἐν τῷ Ὠκεανῷ.

πέλασες τί ώραία ἐκδρομή!) Ἡρωϊκήν Κρήτην, κτλ. κτλ.
 Εἰς δσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Ἰουλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Αὐγούστου
 Ἰ' Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖον δέον εἶναι γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται ἐν τῷ Γραφεῖον μας εἰς φανέλλους, ὧν ἑκαστος περιεχί 20 φύλλα και τιμᾶται φρ. 1.]

- 376. Λεξιγράφος.**
 Σε φιλεῖ τὸ πρῶτόν μου
 Σ' ἐρωτᾷ τὸ δευτέρον μου
 Βασιλεὺς γνωστότατος
 Γίνεται τὸ σύνολόν μου.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρδίας τῆς Ἑλευθερίας
- 377. Στοιχειόγραφος.**
 Τὴν ὄσφρησιν ἢ φύσις
 Μὲ ὥρισε νὰ ἴδω
 Ἄλλ' ἂν τυχόν θελήσης
 Τὸ πρῶτόν μου στοιχεῖον
 Νὰ τ' ἀντικαταστήσης,
 Ἀμέσως διὰ τὴν γεύσιν
 Κατάλληλον θὰ γίνω.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστροῦ τοῦ Σουλίου
- 378. Στοιχειστονόγραφος.**
 Εἰς ἐπιθετον γνωστόν σου
 Ἐνα γράμμα ἂν προσθήσης
 Καὶ τὸν τόνον μεταβίης,
 Ἄλλο ἐπιθετον προβαίνει
 Ποῦ τάντιθετον σημαίνει.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡμέρας τῆς Ἑλευθερίας
- 379. Κερνομένη Παροιμία.**
 Ὁ Νίκος ἀπὸ ἐπὶ χρόνῶν
 Ἦταν παιδί τελλῶ
 Καὶ ἀπὸ τόσο δὰ μικρὸ
 Βαρυόταν τὸ σχολεῖο
 Ὁ δάσκαλος τοῦ ἔλεγε:
 «Τὸν κόπο σου μὴ χάνης
 Καὶ τίποτε δὲν κάνεις»
 Μήπως μαθαίνει γράμματα;
 Μαθαίνεις κολοκύθα!
 Καὶ νὰ σοῦ πῶ, ὁ δάσκαλος
 Τοῦλεγε τὴν ἀλήθεια.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυσιδῶς
- 380. Πυραμῖς.**
 + Ὁ σταυροὶ εἶνε χώρα τῆς Ἀσίας.
 * + * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
 ** + ** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
 *** + *** = Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.
 **** + **** = Πόλις νῆσου Τουρκίας.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστροῦ τῆς Χίου
- 381-385. Μαγική Συλλαβή.**
 Τῆ ἀναλλαγῆ ἰσῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς ἐκ τριῶν στοιχείων (δύο συμφώνων και ἐνὸς φωνήεντος) νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
 Ἀλέξιος, μαυρίζω, ὅμοιος, βλέπω, ἀλιεύς.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δαφνοστεφῆος Σημιαῖς
- 386. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνηεντόλιπον.**
 Τὸ τελευταῖον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ προτελευταῖον τῆς δευτέρας, τὸ προτελευταῖον τῆς τρίτης και οὕτω καθεξῆς, σχηματίζου φωνηεντόλιπον γωμικόν τοῦ τύπου:
 * - * * * - * * *

1, Πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης 2, Ὀμηρικὴ ἠρωϊκὴ 3, Τραγικὸς ποιητὴς 4,

- Νύμφη ὁμηρικὴ 5, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν 6, Μοῦσα.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μπαλωμένης Φουφούλας
- 387. Φωνηεντόλιπον.**
 κρ-μ-τ-θμ-σ-λγξς-μ
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας
- 388. Γρίφος.**

				T	
προ	προ	προ	T	τὸ	T
	οὐδ	προ		T	
προ					
				τοῦμα	θιν'

 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστροῦ τῆς Ἰωνίας

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 26.
 300. Ἀηδῶν (ἄει, Δῶν.)—301. Πάνοπη (Πᾶν, ὄπη.)—302. Ταῦρος-Τύρος.—303. Δίδω-Διδῶ.
 304. ΑΚΤΙΟΝ 305. ΠΟΛΥΒΟΣ
 ΚΥΡΟΣ ΠΗΝΕΙΟΣ
 ΤΡΙΣ ΠΑΓΩΣΑΙ
 ΙΟΣ ΠΑΡΑΔΟΣ
 ΟΣ ΝΙΣΥΡΟΣ
 Σ ΣΟΥΝΙΟΝ
 ΣΕΝΕΚΑΣ
 306-307. 1, Πᾶν μέτρον ἄριστον 2, Σοφὸν τὸ σαφές.—308. Ἡ Δάρναξ τῆς Κύπρου.—309. Τῆ ἀναλλαγῆ διὰ τοῦ Τ: Ἀ-σατα τὰ τῆς τύχης.—310. Διὰ τῶν T, Σ: ΤΥΤΟΣ (Τύσος, σίτος, ἰσΤός, ἄστΟς, ὄστιΣ.)—311. Ἐν σὺν ἐνί, σὺν ἐνί, ἴσον ἐν. Ἐμπορεῖ νὰ εφαρμοσθῆ εἰς τὸ τρισυπόστατον τοῦ Θεοῦ. (ἐν σὺν ἐν-εἰς υ-ἐν υ-ἴσον-ἐν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

- [Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ και αἱ διγλώττειται τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἴσαν 10.]
Αναλλάσσω Μ Μυστικά. Τὸ ὠραιότερον βραβεύεται διὰ καλλιτεχνικῆς εἰκόνας.—Γλυποκοιτάλα, ἴντα κάμνετενε αστοιχειό;» — Διπλομάτα, ἔνα χειρισμὸν στὰς γλυκυτάτας Ἀθήνας.—Αἰγυπία Βασιλοπαις. (Ζ'—170)
- Ε**γκάρδια συλλυπητήρια ἀγαπητῷ φίλῳ Κωμοπούλῳ ἐπὶ τῷ θανάτῳ προσφιλεστάτης ἀδελφῆς.—Μουσικὸς Ὀμιλος «Ὁσφρέσ». (Ζ'—171)
- Ε**γκάρδια συλλυπητήρια φιλάτῳ μοι Π. Κωμοπούλῳ ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ προσφιλοῦς ἀδελφῆς.—N. Δ. Κακακατάνης. (Ζ'—172)
- Φ**ιλτάτη Φοφῶ Σ., πῶς περνᾶς στὴν Πόλι; θυμάσαι καμιά φορά τὴς καλόγρης και τὴς παλαιᾶς σου φίλης; Ἐχει ἀγῶνας ἢ Πόλι;... —Ναυτοπούλα τῆς Κεφαλληνίας, Ἑλληνικὴ Αἴγλη. (Ζ'—173)
- Π**λουτίσατε τὰς συλλογὰς σας! Ἀγοράσατε δελτάρια εἰς τιμὰς εὐθηνάς.—Euristhène D. Triantafillides, post-restante, Smyrne (Asie Mineur). (Ζ'—174)
- Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παρασιπτη τὸ φύλλον των, καὶ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποσιτέλλοντες και 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν ἐκδύνημεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.**

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν ζωὴν ἡμῶν ὑπηρεσίας και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησίαι φρ. χρ. 8,— Ἐξάμηνος . . . 4,50 Τρίμηνος . . . 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίαι φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος > > 5,50 Τρίμηνος > > 3,—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰουλίου 1907</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' και Β' περιόδου τιμᾶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.</p> <p>Ἐτος 29ον.—Ἀριθ. 33</p>
---	---	---

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)
 Ἡ Σέννα ὄρθωσε τὴν κεφαλὴν.
 — Θάρρος! εἶπε πρὸς τὸν Γιάγκον, συγκεντρώνουσα δλας τῆς τὰς δυνάμεις με μίαν ὑστάτην προσπάθειαν τῆς θελήσεως.
 — Μάλιστα, Σέννα, θάρρος! ἀπήνησεν ἐκεῖνος, ρίπτων βλέμμα γεμάτον ἀπὸ τὴν ἀνίσχυρον λύσσαν του πρὸς τὴν πυρόγαν, ἢ ὅποια με ὀλίγα τραβήματα τῶν κουπιῶν ἐπλησίαζε νὰ τοὺς φθάσῃ θάρρος, και ἄς ἀγωνισθῶμεν ἕως...
 Ἐνας τρομακτικὸς πάταγος τὸν διέκοψεν. Ἀπὸ τὸν οὐρανόν, τὸν πυρπολούμενον με τὰς ἀλυστραπάς, κατέβαινε μία μεγάλη πυρίνη σφαῖρα, ἢ ὅποια ἐπεσεν εἰς τὸ μέσον τῆς βάρκας. Τὸ ξύλον ἐτριξε κ' ἔσπασε, τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἤνοιξεν εἰς δύο, και ἡ πυρόγα ἔκαμε μίαν περιστροφὴν και κατεποντίσθη.
 Ἡ Σέννα ἐξηγνημένη, εἶχε λιποθυμήσῃ. Ἄ! δὲν ἐθάρυνε τώρα διόλου διὰ τὰ χέρια τοῦ Γιάγκου, τώρα ποῦ δὲν τὸν ἐσφιγγεν ὁ ἐφιιάλτης τῶν ἀνθρώπων με τὰ κόκκινα πτερά. Ὑπεστήριξε τὴν βασιλοπούλαν ἀπὸ τὴν ζώνην, και μετ' ὀλίγον, ἀφοῦ τὰ τρία παιδιὰ ἐτράβηξαν δυνατὰ τὸ σχοινί, ἐπατοῦσεν εἰς τὸ ἔδαφος τῆς νῆσου.
 Ἄλλοι Βά-Τοάνα δὲν ἐφαίνοντο εἰς τὸν ποταμόν, ἴσως ὅμως εἶχαν μείνη εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, οἱ ὅποιοι θὰ ἐπανήρχοντο νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν πάλιν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ φθάσουν ὅσον τὸ ταχύτερον εἰς τὴν ξηράν.
 Νέα σχέδια κατεσκευάσθη ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, διότι τὰ ὑλικά δὲν ἔλειπαν ἀπὸ τὴν νῆσον. Ἡ Σέννα, εἶχε συνελθῆ

ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν τῆς τὴν ἔβαλαν λοιπὸν νὰ καθήσῃ ἀναπαυτικὰ εἰς τὴν σχεδιάν, και οἱ τέσσαρες σύντροφοὶ τῆς ἐπίασαν τὰ κλαδιὰ ποῦ ἐχρησίμευαν ὡς κουπιὰ, και ἔφεραν τὸ ἐλαφρόν των πλεούμενον εἰς τὴν ὄχθην.
 Οἱ ζέβροι ἔβασκαν ἵσυχαι εἰς ὀλίγη ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν ποταμόν.
 — Γρήγορα τώρα! εἶπεν ἡ Σέννα, ἢ ὅποια εἶχεν ἀνακτήσῃ ὄλην τῆς τὴν δραστηριότητα, και δὲν ἐπρόσσεχε διόλου εἰς τὴν πληγὴν τῆς ἔμπρός, διὰ νὰ εὑρω-

τα, με τὴν ὅποιαν ἢ καταγίς εἶχε καταποντίσῃ τὴν πυρόγαν τῶν ἐχθρῶν των.
 — Καὶ πιστεύετε ὅτι καταγίς, ἂν ἐνεργούσε μόνη τῆς, θὰ τὰ ἐκατάφερνε τόσον λαμπρὰ πρὸς χάριν μας; ἠρώτησεν ἡ Σέννα μειδιῶσα.
 — Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε; ἠρώτησεν ὁ Γιάγκος, ὁ ὁποῖος δὲν ἠγνόησε τίποτε ἀπὸ αὐτὰς τὰς λέξεις.
 — Αὐτὸ και μόνον, ὅτι πάλιν εἰς τὸν Ἄρχοντα τοῦ Πυρός ὀφείλομεν τὴν σωτηρίαν μας ἄνευ τῶν σπῆτι τοῦ ποῦ πετᾶ, τὸ ὁποῖον ἐπήγγε κ' ἔφερε, με τὴν σιδερένιαν λόγχην του, τὴν καταγίδα ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας, θὰ ἤμεθα τώρα ἢ νεκροὶ ἢ αἰχμάλωτοι.
 — Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, ἀνέκραξεν ὁ Γιάγκος ἢ μᾶλλον, και ἂν ἀκόμη παραδεχθῶμεν αὐτὴν τὴν ἀπίστευτον ἐπέμβασιν τοῦ Ἄρχοντος τοῦ Πυρός, ὅτι ἦλθε τάχα νὰ προκαλέσῃ ἠλεκτρικὴν ἐκκένωσιν τῶν νεφῶν τῆς καταγίδος ἐπάνω εἰς τοὺς ἐχθρούς μας, πρέπει νὰ σκεφθῶμεν ὅτι πρῶτος αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ἐκεραυνοβολήθη ὅσον και ἂν εἶνε τὸ ἐνδιαφέρον του δι' ἡμᾶς, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡθέλησε νὰ θυσιασθῆ δι' ἀγνώστους;
 Ἡ Σέννα ἔσεισεν ἠρέμα τὴν κεφαλὴν:
 — Ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός δὲν ἐκεραυνοβολήθη. Ὅσοι τὸν ἔχουν ἰδῆ νὰ ὑψώνεται εἰς τὸν ἀέρα με τὸ ἀσπίτι ποῦ πετᾶ, με καιρὸν θελλῶδη, γνωρίζουν ὅτι ἡ μηχανὴ του εἶνε τότε συνεκασμένη με πυκνὸν δίκτυ ἀπὸ μετάξι, κ' ἐπάνω σ' αὐτὸ γλυστρά ἢ φωτιὰ τοῦ οὐρανοῦ χωρὶς νὰ τὸ καύσῃ.
 Ὅταν ἤκουσαν αὐτὴν τὴν ἐξηγήσιν, ἢ ἐκπληξίς και ὁ θαυμασμός των νέων ὑπερέβη κάθε ὄριον. Τὸ ἀνήκουστον ἐκεῖνο τόλμημα, παρουσιαζόμενον με αὐτὴν τὴν ὄψιν, ἐγίνετο πιθανὸν και

«Τὸ ἔστερέωσεν ἐπάνω εἰς τὴν πληγὴν...» (Σελ. 258, στ. α')

μεν τὸν Ἰανόν, ποῦ ἔχει βέβαια φθάσῃ πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς.
 — Τὸν Ἰανόν! ἀνέκραξαν ὅλοι μαζί οἱ ἄλλοι.
 — Μάλιστα, τὸν ἀδελφόν μου... ἔχει τώρα περάσῃ τὴν σειρὰν τῶν πέντε καταρρακτῶν, και δὲν ὀ ἀργήσωμεν νὰ τὸν συναντήσωμεν.
 Κανείς δὲν εὔρε τὸ θάρρος ν' ἀντικρούσῃ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, τὴν ὅποιαν και κανείς δὲν συνεμερίζετο, ἤρχισαν δὲ νὰ ὀμιλοῦν διὰ τὴν εὐτυχεῖ ἐπικαιρότη-